

๑

แรกพบ...ไม่สบตา

ประตู่รั้วสูงกว่าสามเมตรถูกเปิดออกด้วยระบบอัตโนมัติ รถยนต์
อเนกประสงค์สี่ล้อขาวสะอาดสะอาดอันค่อยๆ แล่นตรงเข้าไปตามถนนที่ถูก
ขนาบด้วยแนวต้นไม้ใหญ่ ผ่านสวนอันร่มรื่นที่มีอาณาเขตกว้างไกลไปหยุด
ตรงหน้าตึกสามชั้นสไตล์อิตาลี ซึ่งเป็นวังเก่าอายุกว่าร้อยปีของราชสกุล
คุณาภดิษฐ์

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยดับเครื่องยนต์ก่อนจะก้าวลงไปเปิด
ท้ายรถ เป็นเวลาเดียวกับที่ประตูฝั่งซ้ายมือคนขับมีอีกหนึ่งหนุ่มก้าวตาม
ลงมา

“สวัสดีค่ะคุณหมึก คุณหมี่”

เสียงหวานๆ ดังแว่วมาจากทางห้องโถง ชายหนุ่มร่างสูงที่เพิ่งจะเปิด
ประตู่รถหมาดๆ หันไปมองก็เห็นว่าเป็นสาวใช้ในวังที่คุ้นหน้าค่าตากันดี

“สวัสดีครับ พี่มะพร้าว” เขตชลเยี่ยมทักอย่างเป็นกันเองตอนที่อีกฝ่าย
ลงบันไดหน้ามุขมาหา หล่อนสวมเสื้อคอขาวสีขาวยาวกับผ้าถุงสำเร็จสีเขียว
มะกอกไม่ต่างจากสาวใช้คนอื่นๆ แม้ว่าจะมีฐานะเป็นถึงคนสนิทของหม่อม

ราชวงศ์หญิงวัยหกสิบผู้ครอบครองวังเก่าหลังนี้ก็ตาม

“มาเยี่ยมคุณมดเหรอคะ” สาวใช้หมายถึงน้องสาวของสองหนุ่มที่แต่งงานมาเป็นสะใภ้คุณาปดินทร์ได้ปีกว่า ก่อนหน้านั้นผู้ถูกกล่าวถึงเพิ่งให้กำเนิดบุตรชายสักราวๆ สามสัปดาห์ ช่วงนี้บรรดาญาติสนิทมิตรสหายจึงทยอยกันมาเยี่ยมและรับขวัญเด็ก

“ครับ” เขตชลตอบรับตามตรง “เมื่อวานมดโทร. ไปอ้อนว่าคิดถึงגעงเซียวหวานฝีมือพ่อ ผมกับพี่หม้อยู่ว่างๆ ก็เลยเอามาฝากนะครับ แล้วว้... ถือเป็นโอกาสเอาผักผลไม้ปลอดสารพิษจากฟาร์มมาให้ด้วย”

ผู้มาเยือนพยักพืดไปยังพี่ใหญ่ของบ้านที่เพิ่งจะปิดท้ายรถหลังหยิบกระเช้าของฝากออกมา เขาเป็นดอกเตอร์หนุ่มวัยสามสิบห้าที่มีอาชีพหลักคืออาจารย์คณะเกษตรประจำมหาวิทยาลัย แต่เวลาเดียวกันก็ดูแลฟาร์มผักออร์แกนิกของครอบครัวด้วย

“นี่ถ้าคุณมดรู้ต้องดีใจแน่เลยคะ” มะปรางปลื้มแทนนายสาว รอดจนกระทั่งเขตพนาหิ้วกระเช้ามาตรงหน้าแล้วจึงค่อยยื่นมือไปรับ “มาคะคุณหมีมะปรางเอาไปเก็บให้”

“ขอบคุณครับ” เขตพนาตอบรับสั้นๆ ตามประสาคนพูดน้อย ผิดกับน้องชายอย่างเขตชลที่ออกจะช่างเจรจามากกว่าสักหน่อย “แล้วนี่คุณหญิงอยู่หรือเปล่าครับ”

“ออกไปงานการกุศลกับเพื่อนตั้งแต่เช้าแล้วละคะ ส่วนคุณชายก็ยังไม่กลับจากออฟฟิศ...” มะปรางพอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายถามตามมารยาทในฐานะที่ราชินิกุลทั้งสองเป็นเจ้าของบ้านเท่านั้น “คุณมดอยู่กับคุณรุจในห้องนั่งเล่น คุณหมีกกับคุณหมีกจะเข้าไปเองเลยไหมคะ หรือว่าจะรอที่ห้องรับแขกก่อน เดี่ยวมะปรางไปเรียนคุณมดให้คะ”

ยังไม่ทันที่เขตพนาจะได้ตอบคำถาม โทรศัพทมือถือน้องเขตชลก็ส่งเสียงซัดจ้งหะการสนทนา เมื่อเจ้าตัวล้งมือไปหยิบอุปกรณ์สื่อสารในกระเป๋ากางเกงมาดูภาพหน้าจอ ชื่อของคนสนิทที่ทำงานอยู่ที่รีสอร์ทย่าน

ซานกรุงก็ปรากฏแก่สายตา

“พี่หมึกกับพี่มะปรางเข้าไปก่อนเลยก็ได้ครับ” เขตชลตัดบทพทลางเสียงไปรับสายอีกทาง “ว่าไงอู๋”

“วันนี้คุณหมึกไม่เข้าออฟฟิศแล้วใช้ไหมครับ ผมจะขอคอนเฟิร์มเรื่องนัดสัมภาษณ์กับทีมงานนิตยสารที่ติดต่อมาวันก่อน” ภาณุกรอกเสียงมาตามสาย เป็นเวลาเดียวกับสองเท้าของเขตชลก้าวไปหยุดอยู่ที่โรงแรมไม่ใหญ่ในสนามหญ้าหน้าวังคุณหมึกดินทร์

“นายบอกเขาแล้วใช้ไหม ฉันไม่ตอบเรื่องส่วนตัว”

“เรียบร้อยครับ” น้ำเสียงของเลขาฯ หนุ่มค่อนข้างอ่อนคลาย “ทางทีมงานยืนยันว่าไม่มีเรื่องคุณชรีมาเอี่ยวจริงๆ ถ้าคุณหมึกสะดวก ผมนัดเขาเป็นวันพรุ่งนี้สิบโมงนะครับ”

“ได้”

เขตชลมักเข้าไปตรวจงานที่รีพอร์ตช่วงเช้าเป็นประจำอยู่แล้ว ฉะนั้นช่วงสายๆ น่าจะพอมีเวลาเล็กน้อยในการให้สัมภาษณ์ ส่วนช่วงบ่ายเขามีนัดออกรอบกอล์ฟกับลูกค้า ซึ่งภาคเองก็รู้ตารางงานเจ้านายอย่างดี ถึงได้ช่วยจัดสรรปันเวลาให้ทุกอย่างลงตัว

ครั้นวางสายจากคนสนิท เขตชลก็อดถอนหายใจนิดๆ ไม่ได้...นับตั้งแต่ตกเป็นขารักก็ก๊กกักกับดาราสาวชื่อดังระดับประเทศเมื่อหลายเดือนก่อน ความเป็นส่วนตัวของเขาก็ค่อยๆ ลดน้อยลงไป เขารู้สึกได้ว่าตัวเองถูกลือต่างๆ จับจ้องมากขึ้น ซึ่งเขาไม่ชอบเอาเสียเลย เพราะไม่ใช่คนสาธารณะ เหนือสิ่งอื่นใดคือความสัมพันธ์ระหว่างเขากับดาราสาวไม่ได้เป็นจริงอย่างที่ถูกต้องขาว แต่เมื่อถึงเบื้องหลังบางอย่างก็ยากเกินกว่าจะอธิบายให้คนภายนอกเข้าใจง่ายๆ เพราะฉะนั้นการปล่อยให้ทุกอย่างค่อยๆ เฝิบไปจึงเป็นทางออกที่ดี

หากไม่ใช่เพราะบรรณานิติกรนิตยสารฉบับนี้เป็นรุ่นน้องคนสนิทของภาณุ และตั้งใจทำคอลัมน์เกี่ยวกับการสร้างแรงบันดาลใจในการอนุรักษ์

สิ่งแวดล่อมจริงๆ เนื่องจากชื่นชอบแนวคิดกรีนรีสอร์ท^๑ของเขา เขตชล
คงปฏิเสธที่จะให้สัมภาษณ์ไปแล้ว

ชายหนุ่มเก็บโทรศัพท์มือถือลงในกระเป๋ากางเกงพร้อมปิดเรื่อง
ไร้สาระออกจากสมอง ทว่าในขณะที่กำลังหมุนตัวกลับไปยังทางเก่า เสียง
ผิดปกติบางอย่างก็แว่วมากระทบโสต

“โอ๊ย!”

ร่างสูงซังกะ รู้สึกว่าเสียงนั้นน่าจะมาจากสวนทางตะวันตกของบ้าน
เมื่อแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้หูผาด เขตชลจึงตัดสินใจก้าวไปสำรวจให้ชัด
ก่อนจะเห็นหญิงสาวร่างบอบบางคนหนึ่งกำลังพยายามยืนทรงตัวอยู่บนกิ่ง
ต้นมะม่วงริมรั้ว หล่อนถักผมเปียสองข้างชวนให้นึกถึงนักเรียนคอนแวนต์
สมัยคุณแม่ยังสาว แต่ที่ดูต่างออกไปเห็นทีจะเป็นเสื้อยึดกับกางเกงยีน
ขาสั้นที่เจ้าตัวสามีใส่ แขนซ้ายห้อยตะกร้าสานใบเล็กๆ เอาไว้ในขณะที่มือ
ข้างเดี๋ยวกั้นนั้นเกาะกอดลำต้นเพื่อเป็นหลักยึด

“มดบ้านี้...กินเองก็ไม่ได้แล้วยังจะหวังอีก” หล่อนสะบัดมือขวาเบาๆ
พลางเอื้อมออกไปดึงผลมะม่วงที่ห้อยอยู่กลางดงมดด้านบนมาใส่ตะกร้า

เด็กที่ไหนกันนะ

ตั้งแต่น้องสาวแต่งงานมาเป็นสะใภ้วังคุณาบดีนทร์ เขตชลก็เข้าๆ
ออกๆ วังหลังนี้หลายครั้ง เขาแน่ใจว่าไม่เคยเห็นสตรีคนไหนในวังปิ่นปาย
ต้นไม้จันทน์เหมือนลิงป่าแบบนี้มาก่อน อีกทั้งน้องเขยยังมีญาติผู้หญิงเพียง
คนเดียวคือหม่อมราชวงศ์วัยหกสิบปี เพราะฉะนั้นเด็กสาวที่น่าจะยังไม่บรรลุนิติ
ภาวะบนต้นมะม่วงไม่มีทางเป็นคนในตระกูลคุณาบดีนทร์แน่

^๑ Green Resort คือ สถานประกอบการด้านที่พัก ซึ่งมีการจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล่อมที่ดี มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และพัฒนาท้องถิ่น อันเป็นการเสริมสร้างการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล่อมให้ เป็นแหล่งท่องเที่ยวสีเขียวตามแนวทางอนุรักษ์และพัฒนาอย่างยั่งยืน

ครั้นคิดว่าเป็นสาวใช้ก็ไม่น่าใช้...สาวใช้ทุกคนในวังล้วนแต่สวมเครื่องแบบเหมือนกันไปหมด ทั้งนี้เป็นเพราะความมีระเบียบเรียบร้อยของผู้ปกครอง ยิ่งพิศมองใบหน้าเกลี้ยงเกลาของหล่อน เขตชลก็ค่อนข้างแน่ใจว่าหน้าตาน่าเอ็นดูแบบนี้ หากทำงานอยู่ที่นี้จริงๆ เขาต้องจำได้แน่

ทันใดนั้นแนวรั้วอัลลอยก็ลึ้กๆ ต้นมะม่วงก็ทำให้ความมืดบางอย่าง ผุดวบขึ้นในสมอง ชายหนุ่มสูงราวร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรค่อยๆ ก้าวตรงไปใกล้หล่อน เงยหน้ามองคนตัวบางที่ยังคงสาละวนอยู่กับการเก็บผลไม้ ทั้งๆ ที่ในตะกร้าก็แทบจะไม่มีที่ว่างหลงเหลือ

“ชี้เสร็จแล้วหรือลู่?”

เขตชลขมวดคิ้วน้อยๆ กวาดตามองรอบๆ ไม่เห็นใคร จึงเดาว่าสาวน้อยคงได้ยื่นเสียงผีเท้าเขาแล้วที่กักตัวเองว่าเป็น ‘ลู่’ ที่มาด้วยกัน เพราะแม้แต่สนใจพวงมะม่วงที่ห้อยโถงเตงอยู่บนต้นมากกว่าจะก้มลงมามองคู่สนทนา

“เปล่า ไม่ได้ชี้”

เสียงหัวเราะ นั้นทำเอาหญิงสาวชะงัก ไม่คั่นว่าเป็นเสียงคนรู้จัก แล้วพอก้มลงไปมองเท่านั้น ดวงตาคมๆ ของชายหนุ่มที่ยืนจ้องขึ้นมาก็ทำเอาหล่อนถึงกับเบิกตากว้าง เป็นจังหวะเดียวกับที่มดแดงบนกิ่งมะม่วงได้มากัดมี้อีกครั้ง ความตกใจจึงทำเอาเจ้าตัวสะดุ้งวาบ เผลอปล่อยมือที่ยึดกิ่งมะม่วงเอาไว้ทันที

“เฮ้ย!” หญิงสาวอุทาน พยายามจะเอื้อมมือไปคว้ากิ่งอันแข็งแรงอีกครั้งแต่ไม่ทันเสียแล้ว “กรี๊ด!”

ดวงตาคมเบิกกว้าง ชายหนุ่มถลันไปช่วยรับร่างน้อยที่พลัดตกลงมาตามลัญชาตญาณ แต่เพราะเหตุการณ์ค่อนข้างฉุกฉลุกรุก พอรวบตัวเอาไว้ได้ แรงกระแทกจึงทำให้เขาเสียหลักล้มลงไปบนสนามหญ้าโดยมีหล่อนติดตามในอ้อมแขนด้วยกัน

ตุ๊บ!

“โอ๊ย...” เซตชลสูตปากเบาๆ รู้สึกเจ็บสะบักนิดหน่อย ในขณะที่หญิงสาวเองก็จุกไม่น้อย แต่ครั้นลืมตาขึ้นเห็นว่าตัวเองลืมหับอยู่บนตัวเขา อิกทั้งใบหน้ายังอยู่ห่างกันไม่ถึงครึ่งคืบ ความเจ็บก็หายไปหมดเกลี้ยง เพราะมันถูกแทนที่ด้วยความตกใจ ยิ่งเห็นเขาลืมตาขึ้นมองมาบ้าง ดวงตาที่สลับประสานกันนั้นก็ทำเอาคนตัวบางหน้าร้อนวูบวาบ ไม่เคยนอนทับผู้ชายอย่างแนบสนิทชิดเชื้อขนาดนี้มาก่อน

หล่อนลุกพรวดออกไป ความอายทำให้ยังคิดอะไรไม่ออก แล้วพอเหลือบเห็นมะม่วงในตะกร้าสานใบเล็กกระดอนหล่นออกมาตามพื้นหญ้าเกือบหมด คนอุตสาห์ตั้งใจปีนขึ้นไปเก็บลงมาจึงไม่รอช้าที่จะไปสำรวจดูรอยชำตามผล

“แทนที่จะห่วงคน ยังห่วงมะม่วงอีก” ชายหนุ่มประคองกายลุกขึ้นนั่ง ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดนิดๆ ยามมองท่าทีของหล่อน

ทะเลดาวหันกลับไปหาเขาทันควัน เพิ่งจุกคิดได้ว่าเขาคงเจ็บตัวที่รับน้ำหนักหล่อนแบบนั้น แต่เท่าที่สังเกตดูเบื้องต้นก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง “ขอบคุณนะคะที่ช่วย คุณไม่เป็นไรใช่ไหมคะ”

“ไม่เป็นไร” เซตชลคิดว่าตัวเองยังเคราะห์ดีที่กระตุกกระเตี้ยไม่หัก อาจเพราะเขาชอบเล่นกีฬาต่อยมวยเป็นประจำด้วย เลยพอจะรู้อยู่บ้างว่าเวลาเสียหลักล้มควมเอาส่วนไหนของร่างกายลงเพื่อจะได้เป็นอันตรายน้อยที่สุด “ว่าแต่เธอเป็นใคร ทำไม่ถึงเข้ามาเก็บมะม่วงในนี้ได้”

“หนูมากกว่านะคะที่ควรถาม คุณเข้ามาที่นี่ได้ยังไง”

“แต่ฉันถามเธอก่อน” เซตชลจุกคิ้วหน้าหน้า ไม่ชอบเอาเสียเลยที่ถูกย่อน ทั้งๆ ที่เขาเป็นผู้ใหญ่กว่าหล่อนหลายปี “หรือที่ไม่ยอมบอกก็เพราะแอบลักลอบเข้ามา”

ข้อกล่าวหา นั้นทำเอาทะเลดาวเหวอ กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่ยอมยกจะเชื่อ “นี่คุณหาว่าหนูแอบเข้ามาขโมยมะม่วงหรือ”

“ก็ถ้าไม่ใช่ ทำไม่ถึงไม่ตอบคำถามฉันดีๆ ละว่าเธอชื่ออะไร ใคร

อนุญาตให้เข้ามาที่นี่”

“หนูอยู่ที่นี่”

น้ำเสียงของหล่อนหนักแน่น ดวงตามีประกายชุ่มน้ำเล็กน้อย เพราะไม่ชอบเอาเสียเลยที่จู่ๆ ก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นขโมย ทว่าชายหนุ่มกลับยังคงมองหล่อนเหมือนไม่ปักใจเชื่อ

“ฉันเข้าออกที่นี่ประจำ ไม่เคยเห็นเธอในวังเสียที” เขาละสายตาจากเสื้อผ้าที่ดูเหมือนชุดอยู่บ้านของวัยรุ่นทั่วไป และไม่ใช้เครื่องแบบสาวใช้ในวังแน่ “แต่งตัวก็ประหลาด แถมยังปิ่นตันไม้เหมือนลิงเหมือนค่าง ถ้าเชื่อว่าเธอทำงานอยู่ในวังก็ออกลูกเป็นไข่”

ทะเลดาวแม้ริมฝีปากเข้าหากันนิดๆ ดวงตาวาววับอย่างไม่สบอารมณ์ ผู้ชายตรงหน้าไม่เพียงกล่าวหาว่าหล่อนเป็นหัวขโมยเท่านั้น แต่ยังหาว่าเป็นเด็กเลี้ยงแกะ เป็นลิงเป็นค่างอีกด้วย

ปากร้าย! แอบค่อนข้างในใจแล้วก็อดไม่ได้ที่จะหลุบตามองนิ้วก้อยเขาที่เท้าอยู่กับพื้นสนามหญ้า หากมันกระดกขึ้นมาสักหน่อย หล่อนคงได้คิดว่าเขาเป็นเกย์แหงๆ

“ในเมื่อไม่คิดจะเชื่อก็ไม่มี ความจำเป็นต้องถามหรือค่ะ”

เห็นแก่ที่ช่วยรับหล่อนเอาไว้เมื่อครู่ ทะเลดาวจึงไม่อยากจะต่อปากต่อคำด้วย หล่อนเลือกจบปัญหาด้วยการหันไปเก็บมะม่วงที่หล่อนอยู่อย่างกระจัดกระจายมาใส่ตะกร้าให้ครบ ก่อนจะลุกไปหน้าตาเฉย โดยไม่รู้สักนิดว่ากำลังกวนน้ำให้ชุน เพราะเขาอุตส่าห์ช่วยหล่อนแท้ๆ แต่ยังคงยกกันไม่ทันรู้เรื่องก็สะบัดหน้าใส่เสียอย่างนั้น เขตชลไม่รอช้าที่จะลุกพรวดตามไปคว้ามือหล่อนไว้

“คุณ!” ทะเลดาวสะดุ้ง หันขวับมามองเขาอย่างตกตกใจ แต่เขาก็ไม่พูดอะไรนอกจากลากหล่อนให้ตามไปทางหน้าวังด้วยกัน “จะพาหนูไปไหน ปล่อยนะ!”

หญิงสาวพยายามยื้อยุด ไม่ยอมให้ความร่วมมือร่วมไม้ร่วมมือใดๆ แล้ว

ก้มลงก้มมืออีกฝ่าย

“เฮ้ย!” เซตซลถึงคราวได้สะดุ้งบ้าง คนตัวเล็กกว่าเลยไม่รอช้าที่จะอาศัยโอกาสนั้นรีบหนีไป แต่เพียงแค่อ้อมหลังหันได้ไม่ถึงครึ่งก้าว เขาก็ตามมารวบกายหล่อนไว้ได้ “จะหนีไปไหน ฮี!”

“ปล่อยนะ คนบ้า!”

“เธอนะสิบ้า! ถ้าไม่ได้ทำอะไรผิดทำไมต้องกลัวด้วย”

ชายหนุ่มเข้เขี้ยว หมายถึงเอาตัวไปให้เจ้าของบ้านสอบสวน ทว่าการที่เขามากอดรัดเสียแน่นก็ไม่ใช่สิ่งที่สุภาพบุรุษดีๆ พึงกระทำเลย หล่อนพยายามดิ้นรนขัดขืนจนแข่งขาพันกับเขาแล้วพากันล้มโครมลงบนสนามหญ้าอีกครั้ง

“ว้าย!”

“เฮ้ย!”

ตุ๊ป!

ทั้งสองกลิ้งไปคนละทางบนพื้น คนตัวเล็กกว่าจึงไม่รอช้าที่จะถือโอกาสนั้นรีบลุกขึ้นวิ่งหนี แต่เซตซลก็ตามไปคว้าร่างหล่อนจนล้มลงมาในอ้อมแขนอีกครั้ง ทั้งยังไม่ทันระวังจนเผลอไปจับโดนหน้าอกหล่อนเข้าพอดี ขณะที่เขากำลังสงสัยว่าเหตุใดชายโครมถึงหนุ่มนึ่มเกินกว่าเหตุ ทะเลดาวก็หน้าแดงแปร๊ดเพราะไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะต้องมาถูกคนแปลกหน้าจับนม

“คนฉวยโอกาส!”

“พี่หมีก็! ปลาตาว!”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากทางเดินด้านขวา เมื่อคนทั้งสองหันไปมองก็เห็นว่าเป็นหญิงสาวในชุดกระโปรงสีหวานกำลังก้าวลงบันไดห้องนั่งเล่นมาโดยมีเซตพนาตามหลังมาติดๆ แล้วพอเห็นมือของเซตซลกุมเนินอกหญิงสาวอยู่บนสนามหญ้า ดวงตาของเซตพนาก็เบิกกว้างอย่างตกตะลึง

“เฮ้ย! มือ”

เซตซลสะดุ้ง รีบเอามือออกจากหน้าอกคนในอ้อมแขนทันที เป็น

เวลาเดียวกับที่ทะเลดาวเองก็เพิ่งเรียกสติกลับคืนมาได้จึงถองคอกใส่เขาอย่างแรง แล้วลนลานลุกพรัดไปหลบหลังกুমาริกา

“พื้มด! ช่วยปลาดาวด้วย ไอ้ที่นั่นมันจับนมปลาดาวอะ”

เป็นข้อกล่าวหาที่เอาเซตซลได้แต่นั่งหน้าเหลืองไปชั่วขณะ เพราะไม่คิดว่าจู่ๆ จะกลายเป็น ‘ไอ้ที่นั่น’ เสียได้ คนถูกใส่ร้ายไม่รอช้าที่จะรีบลุกขึ้นยืน ดวงตาคมเหลือบมองเด็กสาวผมเปียอย่างคาดโทษ

“ทำคุณนุชาโทษซัดๆ”

“นี่มันเรื่องอะไรกันคะ” กุมาริกาเปิดฉากไต่สวนทั้งดูในฐานะคนกลาง ไม่อยากเชื่อว่าพี่ชายคนรองของหล่อนจะหน้ามืดถึงขั้นลวนลามเด็กในวังได้ แต่เวลาเดียวกันก็เห็นเองกับตาว่าเมื่อครู่นี้เซตซลจับหน้าอกทะเลดาวจริงๆ

“เด็กนี่ตกลงมาจากต้นมะม่วง พี่เลยช่วยรับเอาไว้ แต่พอถามว่าเป็นใครก็ไม่ยอมบอก ทำทางลับๆ ล่อๆ ไม่น่าไว้ใจ พี่ก็เลยจะพาไปหามดที่ห้องนั่งเล่น”

“แล้วต้องจับนมด้วยเหรอ”

เสียงเรียบๆ ของเซตพนาทำเอาคนมีชนกติดหลังหน้าร้อน หูแดงระเรื่อเพราะไม่คิดไม่ฝันเหมือนกันว่ามีอะจะพลาดไปโดน

“ไอ้ที่นั่น”

เลวฉิบเบ้ง! โดนเด็กด่ายังไม่เจ็บเท่าไร มันเจ็บกระดองใจตรงพี่ชายตัวเอง ‘ซี้’ ซ้ำนี้แหละ

“มันเป็นอุบัติเหตุ” เซตซลแก้ น้ำเสียงหงุดหงิดนิดๆ เช่นเดียวกับสีหน้า เขาอดไม่ได้ที่จะหันไปมองคาดโทษเด็กแสบที่ทำให้เขากลายเป็นผู้ต้องหา “จับไปยังไม่รู้เลยว่านม แต่ถ้าลวงเกินก็ขอโทษแล้วกัน”

ทะเลดาวหน้าร้อน มองคนตัวโตที่ดูหมิ่นกันหน้าตาเฉยแล้วอยากชวนหน้าสักที่สองที่ แต่เห็นแก่ที่เขาช่วยรับหล่อนจากต้นไม้จริงๆ และเมื่อครู่นี้ก็น่าจะไม่ได้ตั้งใจจริงๆ จึงไม่อยากติดใจเอาความ อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ยังพอมีจิตสำนึกในการขอโทษอยู่บ้าง

“ว่าแต่...มดรู้จักด้วยหรือ” เขตชลพยักพยเปิดไปทางเด็กสาวที่ยังหลบอยู่หลังอีกฝ่าย เชื่อแล้วว่าไม่ได้แอบลักลอบเข้ามา แต่ก็ยังอดอยากรู้ไม่ได้ อยู่ดี

“ปลาตาวเป็นน้องสาวของเพื่อนสนิทคุณแก่นะคะ” หล่อนหมายถึง หม่อมราชวงศ์หนุ่มผู้เป็นสามี “มีเหตุสุดวิสัยนิดหน่อย ปลาตาวก็เลยมาพักอยู่ที่นี้ชั่วคราว”

“ที่จริงปลาตาวก็บอกเขาแล้วนะคะ แต่เขาไม่เชื่อเอง”

“ท่าทางลับๆ ล่อๆ ใครจะไปเชื่อเธอเอง” เขตชลสวน ยอมรับว่าหล่อนบอกแล้วจริงๆ เรื่องที่อาศัยอยู่ในวังคุณาบดีนทร์หลังนี้ แต่เขาไม่เคยเห็นหล่อนมาก่อนสักครั้งทั้งๆ ที่แวะเวียนมาหากุมาริกาเสมอ ใครจะไปทันคิดเล่าว่าเป็นน้องสาวเพื่อนสนิทคุณชาย

“ปลาตาวเพิ่งมาอยู่ได้สองวันเองคะ” กุมาริกาถือโอกาสแนะนำยิ้มๆ เมื่อแน่ใจแล้วว่าทั้งสองแค่เข้าใจผิดกันเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง “ปลาตาวจะ...นี้พี่หมึก พี่ชายของผมเอง”

“อะไรนะคะ” ทะเลดาวอีกอึก มองหน้ากุมาริกาสลับกับชายหนุ่ม คู่กรณีอย่างไม่คิดไม่ฝัน คราวนี้เขตชลก็เลยสบโอกาสยกคิ้วข้างหนึ่งเพื่อเย้ยหล่อนบ้าง เพราะด้วยสถานะ ‘พี่ชายเจ้าของบ้าน’ ก็ย่อมมีภาษีติกว่า ‘ผู้อาศัย’ อย่างหล่อนอยู่แล้ว

“ส่วนนี้ก็พี่หมึก...พี่ชายคนโตจ้ะ” กุมาริกาทันไปแนะนำเขตพนาด้วย เพราะเห็นว่าไหนๆ ก็เจอกันครบแล้ว

หญิงสาวที่เป็นเพียงผู้อาศัยจึงอดไม่ได้ที่จะยกมือไหว้เขา “สวัสดีค่ะ พี่หมึก” แล้วก็หันไปหาเขตชลโดยไม่ได้เอามือลง “คุณหมึก”

เขตชลนิ่ง ประกายตาเจืออารมณ์ขุ่นเคืองนิดๆ ที่หล่อนประกาศชัดว่าไม่ต้องการสนิทสนมกับเขา

แล้วไม่ทันมีใครได้พูดอะไร หญิงสาวก็หันไปยิ้มหวานกับกุมาริกา “ปลาตาวขอตัวก่อนดีกว่านะคะ พี่มดจะได้มีเวลาเทกแคร์ญาติๆ”

สาวรุ่นพี่พยักหน้าบ่อยๆ ทะเลดาวก็หมุนตัวไปทางหน้าบ้าน โดยไม่รู้
 ลักนึกว่าพอค้อยหลังไปแล้ว เขตพนาภักก็หันไปหาน้องชายคนรองด้วย
 แวตาวิบวับ

“ฉันเพิ่งรู้ว่าเดี๋ยวนี้เขาจับโจรด้วยการจับนม”

“ถ้าจะขี้ขนาดนี้ ไม่เกิดเป็นเครื่องซักผ้าเลยละ!” เขตชลค่อนข้างแคะ
 อดไม่ได้ที่จะหันไปหาน้องสาวคนเล็กของบ้านที่อายุต่างกับพี่ๆ เกือบรอบ
 และกำลังหัวเราะคิกคัก “นี่ก็อีกคน...ชอบจริงๆ เลยเวลาเห็นพี่ตัวเองตีกัน
 เนี่ย”

“มดรู้หรือว่าพี่หมึกกับพี่หมึกรักกันจะตาย ไปคะ...ไปหาคุณรุจกัน
 ดึกว่า” ว่าแล้วกุมาริกาก็เข้ามายืนตรงกลางพรางดวงแขนที่ชายคนละข้าง
 เพื่อสงบศึกยอมๆ ในครอบครัว “ตั้งใจมาเยี่ยมหลานไม่ใช่หรือคะ มดรู้
 หรอกน่าวว่าพี่หมึกไม่ชอบเด็กวัยนี้ ไม่ได้ตั้งใจลวงเกินปลาดาวอายุแล้ว ใคร
 จะไปเหมือนพี่หมึกละเนอะ...เด็กมัธยมแท้ๆ ยังตีตราจองได้ลง”

ประโยคหลังหล่อนหันไปแก้มองแซวพี่ชายคนโต เขตพนาจึงกระแอม
 “เรื่องมันผ่านไปแล้ว”

เสียงเรียบๆ นั้นทำเอากุมาริกาขำ พอลจะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตั้งใจแต่งงาน
 กับเด็กสาวอายุสิบแปดทั้งที่ตัวเองอายุปาเข้าไปสามสิบห้าแล้ว แต่หลาย
 เดือนก่อนมันเกิดขึ้นเพราะความจำเป็นบางอย่าง และตอนนี้ทั้งสองก็เป็น
 สามีมรรยาที่รักใคร่กลมเกลียวกันดี

“แบบนี้แหละ โบราณถึงมีคำกล่าวที่ว่า...ความผิดคนอื่นเท่าขุนเขา
 ความผิดตัวเราเท่าเส้นผม” เขตชลสบโอกาสเอาคืนพี่ชาย เพราะเขาไม่ได้มี
 รสนิยมชอบเด็กเหมือนอีกฝ่าย โดยเฉพาะเด็กปากไม่ลิ้นกลื่นน้ำมันที่ยัง
 เล่นซนเหมือนลิงป่าแบบนี้ยิ่งไม่มีทาง

ถ้าคนอย่างเขตชลจะมีเมีย...ชาตินี้จะไม่มีเมียเด็กแน่นอน!

๒

คราเคน VS ไช่กา

ห้องนั่งเล่นทางปีกตะวันตกของวังคุณาภดินทร์ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์แบบลอยตัวและเน้นโทนสีน้ำตาลเป็นหลัก ผังผังที่ติดกับสวนอันร่มรื่นกรูด้วยกระจกใสทั้งแถบ เนื่องจากเป็นห้องที่สมาชิกในครอบครัวชอบมานั่งเล่นพูดคุยหรือทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในวันว่าง บางครั้งก็นั่งจิบชาชมสวน เมื่อครู่กูมาริกาถึงได้เลื้อยไปเห็นเข้าอย่างจ้องว่าพี่ชายคนรองกำลังไล่ตะครุบเด็กในความปกครองของสามีอยู่บนสนามหญ้านอกห้อง

“ที่จริงพี่หมึกกับพี่หมึกไม่เห็นต้องลำบากมาเลยนี่คะ มดบอกแม่ไปแล้วไงว่าเสารี่จะพาหลานไปให้รับขวัญถึงบ้าน” เสียงใสๆ ชวนคุยขณะผลักประตูกระจกริมสวนเข้ามาในห้องที่เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ สองหนุ่มจึงตามหล่อนไปทางชุดโซฟาด้วยกัน

“ก็ไอ้หมึกมันคิดถึงหลาน อยากมาเล่นกับหลาน ที่อยู่ว่างๆ เลยถือโอกาสมาเยี่ยมหลานด้วย” เขตพนาตอบพลางนั่งลงข้างเปลสีฟ้าสะอาดสดใส มองหน้าหลานชายตัวน้อยที่กำลังนอนตาแป๋วอยู่ภายในนั้น แต่ยังไม่ทันได้ทักทายอะไรสักคำ เสียงคนเป็นน้องชายก็ดังขึ้นมา

“แหม...เรื่องพุดีให้ตัวเองดูดีนี่ถนัดจริงๆ นะครับ ไม่ใช่ว่าพี่หมีเองก็อยากมาดูว่าคุณชายเลี้ยงหลานกับน้องสาวที่ได้ดีหรือเปล่าหรอกหรือ”

กุมาริกาขำ สายหน้าน้อยๆ อย่างไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพี่ๆ ถึงต้องโยนกันไปโยนกันมาด้วย

“พอเถอะค่ะ มดว่าทั้งคุณนั่นแหละ” หล่อนรู้ว่าพี่ๆ เป็นห่วง เหตุเพราะพวกเขาอายุห่างกับหล่อนเกือบรอบ ทั้งยังช่วยพ่อแม่เลี้ยงหล่อนมาเองกับมือ หากจะเรียกว่าเป็นพ่อคนที่สองที่สามก็คงไม่ผิดนัก และแม้ว่าพวกเขาจะชอบชวนกันทะเลาะแบบนี้อย่างน้อยๆ บทจะชวนคนอื่นทะเลาะขึ้นมาก็เข้ากันได้ดีเป็นปีเป็นขลุ่ย แต่เลิกจนโตกุมาริกาจึงแทบไม่เคยมีแฟนเลยสักคน เพราะถูกสองเซตสแกนจนอาจเรียกได้ว่าสกัดดาวรุ่ง มีก็แต่หม่อมราชวงศ์นพคุณคนเดียวที่อดทนกระทั่งฝ่าด่านอรหันต์ของสองเซตมาได้ “นี่มดโตจนเป็นแม่คนแล้วนะ พี่หมีกับพี่หมีก็ยังชอบทำเหมือนมดเป็นเด็กอยู่อีก”

“ก็มีน้องสาวกับเขาอยู่คนเดียว ถ้าไม่ห่วงมดจะให้พี่ไปหว่าใคร”

เซตชุลีม่อจนจนคนเป็นน้องอ่อนนอกอ่อนใจ แต่แล้วคำพูดประโยคนั้นก็ทำให้ความคิดทะเล้นๆ แวบเข้ามาในสมองของกุมาริกาจนได้

“จ้ะมดหาเมียให้สักคนดีไหมคะ เผื่อว่าพี่หมีจะได้มีอีกคนให้ห่วง”

เซตชุลีถอนหายใจนิดๆ กลอกตามองเพดานด้วยอารมณ์เื่อหน่าย “อยู่บ้านแม่ก็พูดเรื่องนี้แทบจะวันละสามเวลาหลังอาหารอยู่แล้ว อุตส่าห์หลบมาถึงนี่ มดก็ยังจะทำตัวเป็นมนุษย์แม่ไปอีก”

“ก็มดเป็นแม่คนแล้วนี่ มดเลยเข้าใจความรู้สึกแม่ดี” กุมาริกายกย่อนด้วยสีหน้าระรื่น ไม่ได้ต้องการหาเมียให้ชายหนุ่มจริงๆ เพราะเชื่อว่าของแบบนี้หากจะมาก็มาเอง หล่อนก็แค่อยากแกล้งเขานิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น “ที่พุดีก็เพราะเป็นห่วงหรอกนะ ไม่อยากให้หนุ่มหล่อๆ กล้ามแน่นๆ อย่างพี่หมีก็ต้องเฉาตายตอนแก่ จริงไหมคะพี่หมี”

“อือ” เซตพนาตอบรับเสียงเรียบ ซ้ำยังมีววยเสนาอเนาะ “เอาน้องปลาตาวคนเมื่อกี้เลยก็ได้ ไหนๆ ก็จับนมเขาไปแล้วนี่”

“ไปขี้อุ้มให้หลานโน่นไป” เขตชลสวน ดวงตามีประกายชุ่มเคื่อง
 นิดๆ ที่พี่ชายหับถมไม่เลิก แต่นอกจากอีกฝ่ายจะไม่สำนึกแล้ว ยังยิ้มชอบใจ
 เสียอีก ไม่ต่างจากกุมาริกาที่หัวเราะคิกๆ เพราะครั้งที่เขตพนาจับกับภรรยา
 วยใส่ใหม่ๆ นั้น เขตชลเองก็แก้งล้ออีกฝ่ายไว้เยอะ

คนโตนุ่มตัดสินใจเดินไปเล่นกับหลานแก่แข็ง พอเห็นทารกน้อย
 กำลังนอนตาแป๋วก็ไม่ลั้งเลใจที่จะก้มลงค่อยๆ ประคองอุ้มขึ้นมาจากเปล

“มาเล่นกับลุงหมึกดีกว่าเนอะ อย่าไปอยู่ใกล้ลุงหมึเลย ลุงหมึนิสัย
 ไม่ดีชอบถากถางคนอื่น” เขาไกวแขนไปมาเบาๆ คล้ายกำลังไกวเปล
 ทารกน้อยที่กำลังนอนตาแป๋วจึงอารมณ์ดี และมีเสียงชอบใจเล็ดลอดจาก
 ริมฝีปากน้อยๆ “หัวเราะแบบนี้แปลว่าเห็นด้วยกับลุงหมึกแน่ๆ ลุงหมึนิสัย
 ไม่ดีเนอะ...คุณรุจเนอะ”

เขตพนาสายหัวนิดๆ พลังหันไปหาน้องนุชสุดท้องของบ้าน “พวก
 ขี้แพ้ก็แบบนี้แหละมด ยอมรับความจริงไม่ได้ก็เลยต้องมโนเอาหลานเป็น
 พวก”

“เดี๋ยวกู โครมโนครีบ” เขตชลไม่ยอมรับข้อกล่าวหา “คุณรุจที่มผม
 อยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นไม่อารมณ์ดีแบบนี้เวลาผมอุ้มหรือก”

ความที่เคยอุ้มกุมาริกามาตั้งแต่ยังแบเบาะ เขตชลจึงสามารถอุ้มหลาน
 ได้อย่างถนัดมือ เขายังคงไกวแขนไปมาเบาๆ เพื่อเล่นกับหลาน แต่แล้วจู่ๆ
 ก็ต้องรู้สึกถึงความขึ้นหน้าบองอย่างที่ไม่ลซึมลงมาตามลือ

“เฮ้ย!”

เขตชลอุทาน ก้มลงมองสำรวจอย่างไม่อยากเชื่อว่าทารกจะกำลังจืด
 แขนเขา และเหตุที่ไม่คาดฝันก็ทำเอาเขตพนาระเบิดหัวเราะก๊าก ทั้งๆ ที่ปรกติ
 ค่อนข้างเงียบขีริม

“เออ! เชื้อแล้วว่าหลานอยู่ทึมแกจจริงๆ ถึงได้ฝากรักไว้ที่แกแบบนี้”

“โห คุณรุจ” เขตชลประท้วงหลานชายที่ยังคงมองตาแป๋ว ริมฝีปาก
 น้อยเม้มเข้าหากันเบาๆ ราวกับไม่รู้ตัวตัวเองทำอะไรผิด “ไม่ต้องบอกรักลุง

ด้วยวิธีนี้ก็ได้ลูก”

“มาค่ะ เต็มใจจัดการเอง” กุมาริกาหัวเราะขำพลางเข้ามาขอรับ บุตรชายไปอ้อม หล่อนใช้ผ้าอ้อมส่วนที่ยังไม่เลอะเช็ดทำความสะอาดคราบ ของเหลวที่ติดอยู่ตามขาทารกก่อนในเบื้องต้น “กระตาศทิชชูอยู่บนโต๊ะคะ พี่หมึกเอามาเช็ดไปพลางๆ ก่อนไหมคะ เต็มใจมดหาเสื้อให้เปลี่ยน”

“อาบน้ำเลยเถอะ” เซตพนาขำ มองสภาพน้องชายที่เลอะเทอะเปรอะ เปื้อนเสมือนว่าเห็นใจ “อย่าเป็นถึงสวมเคลื่อนที่ ฉันขอรับรอง”

“เรื่องทับถมขอให้ออก” เซตชลหมั่นใส่พี่ชายเสียเหลือเกิน แต่เวลาเดียวกันก็ยอมรับว่าสภาพตัวเองตอนนี้ไม่น่าพึงประสงค์เท่าไร แม้ว่าพี่ของ ทารกน้อยจะไม่ค่อยมีกลิ่นฉุนเหมือนผู้ใหญ่ก็ตาม

“รอแป๊บนะคะ มดเปลี่ยนผ้าอ้อมให้หลานก่อน” หญิงสาวหมายใจว่า จะพาเซตชลไปอาบน้ำในห้องรับรอง แต่แล้วจู่ๆ เสียงใครบางคนก็ดังมาจาก ทางประตูห้อง

“น้ำเย็นๆ มาแล้วค่า”

เมื่อหันไปมองก็เห็นว่ามดประรางกำลังยกถาดเครื่องดื่มกับของว่าง เข้ามา

“พี่มดประรางมาได้จังหวะเลยคะ” กุมาริกายิ้ม ถือโอกาสวานอีกฝ่ายให้ ช่วยจัดการแทนบางเรื่อง “คุณรุจเพิ่งฝากรักใส่พี่หมึกเมื่อกี้ ถ้ายังไงมดฝาก พาพี่หมึกไปอาบน้ำที่ห้องรับรองหน่อยสิคะ”

“ตายจริง” สาวใช้วัยสามสิบปลายๆ รีบวางถาดอาหารในมือลงบน โต๊ะ หันไปมองคราบของเหลวที่ติดอยู่ตามเสื้อและแขนเซตชลแล้วก็แทบ ไม่อยากเชื่อสายตา เพราะมันเป็ยกชิ้นเสี่ยยิ่งกว่าก้อกรั่ว! “จัดก้อกใหญ่ ขนาดนี้...ทำทางคุณรุจจะรักลุงหมึกมากๆ แน่คะ”

หล่อนยิ้มแฉ่งให้กำลังใจ ก่อนจะผายมือเชิญไปยังทางเดินด้านนอก ด้วยกัน

เซตชลถอนหายใจน้อยๆ ไม่ได้โกรธเคืองหลาน เพราะถ้าจะเคืองใคร

ลึกคนจริงๆ ก็เห็นที่คงเป็นที่ใหญ่ของบ้านที่เอาแต่นั่งยิ้มขำอยู่บนโซฟาต่างหาก

เสียงน้ำจากฝักบัวหยุดลงหลังจากที่มีน้อยเย็นไปปิด ทะเลดาวคว่ำผ้าขนหนูที่แขวนอยู่ไม่ไกลจากห้องอาบน้ำมาเช็ดเนื้อเช็ดตัว ก่อนจะตรงไปหยิบชุดที่เตรียมไว้บนชั้นวางของมาสวมใส่ให้เรียบร้อย เนื่องจากชุดเดิมและเศษดินเศษหญ้าในสวนหมดแล้ว

เป็นเพราะอีตามีอุปลาหมึกแท้ๆ...

หวนนึกถึงชายหนุ่มที่มายืนจ้องอยู่ที่ใต้ต้นมะม่วงแล้ว ทะเลดาวก็อดไม่โหนิดๆ ไม่ได้ ต่อให้เขาช่วยรับหล่อนไม่ให้อันตรายหรือเป็นอันตราย แต่ถ้าไม่ใช่เพราะเขามาทำให้ตกใจ หล่อนก็คงไม่พลัดตกลงไปง่ายๆ แบบนั้น ไหนจะเรื่องที่เขาพูดจาไม่น่าฟัง แล้วยังจับนมอีก

‘จับไปยังไม่รู้เลยว่านม แต่ถ้าล่วงเกินก็ขอโทษแล้วกัน’

ทะเลดาวหน้าคว่ำ ก้มลงมองเนินอกตัวเองที่อาจจะมียูไม่มากมายนัก แต่ก็ไม่ได้แบนราบเหมือนไข่ดาวเสียหน่อย ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายตั้งใจพูดกลบเกลื่อนเพื่อไม่ให้หล่อนอาย หรือมีความนัยอยากดูหมิ่นแอบแฝง แต่ไม่ว่าจะอย่างไรมันก็ไม่น่าฟังอยู่ดี

หญิงสาวถอนหายใจน้อยๆ พยายามปิดเรื่องคนนิสัยเสียออกจากสมอง หล่อนตรงไปแขวนผ้าขนหนูที่ราวไม้ใกล้ๆ ตู้เสื้อผ้าด้านนอก แล้วกวาดตามองห้องนอนโทนสีครีมที่ตกแต่งเป็นสไตล์วินเทจอย่างไม่คิดไม่ฝันว่าจู่ๆ จะต้องย้ายออกจากคอนโดมาอาศัยอยู่ที่วังคุณบิดาจันทร์ เพราะต่อให้หม่อมราชวงศ์หนุ่มและภรรยาจะดีกับหล่อน แต่ได้ชื่อว่าเป็น ‘บ้านคนอื่น’ อย่างไรเสียก็ไม่สะดวกสบายเท่าเดิม

ยิ่งช่วงสอบปลายภาคแบบนี้ หล่อนยิ่งไม่ควรจะต้องมาเสียสติเพราะเรื่องไร้สาระเลย

นึกถึงเรื่องสอบขึ้นมาได้ ทะเลดาวก็ไม่รอช้าที่จะก้าวไปทางหน้าต่าง

ห้องนอนเพื่อชะงักหน้ามองหาบางอย่างข้างนอก ครั้นเห็นมะม่วงหลายผล
ยังหล่นอยู่บนสนามหญ้า ทะเลดาวจึงเริ่มยิ้มออกได้บ้าง

ก่อนหน้านี้อล่อนชะมัดเข้มข้นอยู่กับการอ่านหนังสือเตรียมสอบ แต่
พออ่านนานๆ เข้า...ตาบวมก็เริ่มคิดถึงตาล่าง เมื่อรู้สึกอยากกินผลไม้เปรี้ยวๆ
กระตุ้นให้ตาสว่าง และเคยเห็นว่าในสวนปลูกมะม่วงอยู่ต้นหนึ่ง ทะเลดาว
ก็เลยขออนุญาตกุมาริกาไปเก็บ หมายถึงจะทำมะม่วงกินเพลินๆ ระหว่าง
อ่านหนังสือ

แม้ตอนนี้มันอาจจะเข้าไปบ้างเพราะนิสัยเสียๆ ของคนบางคน แต่
ทะเลดาวก็ไม่อยากถือสาอีก

หญิงสาวในชุดเอี๊ยมกระโปรงสีฟ้าสดใสตัดลิ้นใจออกจากห้องนอน
ส่วนตัวเพื่อกลับไปเก็บมะม่วงที่สนามหญ้า แต่ยังไม่ทันถึงทางลงบันได
ด้วยซ้ำ หล่อนก็เห็นมะพร้าวเดินสวนขึ้นมา

“พี่มะพร้าว” ทะเลดาวยิ้มทักตามประกาศนียบัตรสัมพันธดี สังเกต
ว่าอีกฝ่ายถือเสื้อสีฟ้าตัวหนึ่งติดมือมาด้วย

“คุณปลาตาวจะไปไหนคะ”

“ไปเก็บมะม่วงนะคะ”

“อ้าว? ยังไม่ได้เก็บอีกหรือคะ” สาวใช้มีสีหน้างุนงง เพราะเห็น
ทะเลดาวชวนคนสวนเก่าแก่ในวังที่คุยกันได้ถูกคอไปช่วยเก็บตั้งแต่ราวๆ
หัวโหม่งก่อน

“พอดีมีอุบัติเหตุชนิดหน้อย ปลาตาวก็เลยต้องขึ้นมาอาบน้ำชะก่อน
นะคะ” หล่อนครั้นจะอธิบายในเชิงลึก เพราะเห็นว่าไหนๆ เรื่องมันก็ผ่านไป
ไปแล้ว เหนือสิ่งอื่นใดคือหล่อนไม่อยากจะนึกถึงคนปากปึงจ้อให้เสียอารมณ์
อีกด้วย “ว่าแต่พี่มะพร้าวเอาเสื้อใครมาคะ”

“ของคุณหมึก พี่ชายคุณมดนะคะ”

เป็นคำตอบที่ทำให้ทะเลดาวชะงัก อุตส่าห์ไม่พูดถึงแล้วเชียว ยัง
มิวายต้องได้ยินชื่อเขาให้ระคายหูอีก

“เธอมาเยี่ยมคุณมดกับคุณรุจ แต่เจอคุณรุจนี่ใส่ ตอนนี่ก็เลยอาบน้ำ
อยู่ในห้องรับรองค่ะ”

ทะเลดาวถึงกับหัวเราะคิก ตาแกใจนิดๆ เมื่อรู้เหตุผลที่มะปราง
เอาเสื้อเขามา “สมน้ำหน้า”

“อะไรนะคะ” มะปรางทวนถาม คนเปลือยหลุดปากจึงได้แต่อึกอ๊ก
ลืมนไปเสียนสิทว่าอีกฝ่ายยังไม่รู้ความบาดหมางระหว่างหล่อนกับเขา และ
ที่สำคัญคือหล่อนไม่ควรพูดถึงเขาในลักษณะนั้นด้วย เพราะอย่างไรเสีย
เขาก็เป็นพี่แท้ๆ ของกุมาริกา

แต่เขาอยากทำตัวน่าหมั่นไส้เองทำไมละ ถึงอายุมากกว่าก็เชื่อว่าจะ
น่านับถือสักนิด

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แล้วนี่พี่มะปรางต้องเอาชุดไปซักให้เขาเหวอะคะ”
เรื่องเฉไฉทะเลดาวถนัด และรอยยิ้มหวานๆ ของหล่อนก็ทำให้มะปราง
เอ็นดูมากกว่าจะตติใจสงสัย

“เรียบบ่อยแล้วค่ะ นี่เพิ่งอบแห้งเสร็จ พี่กำลังจะเอาไปให้คุณหมึกที่
ห้องรับรอง” สาวใช้พยักพืดไปยังประตูไม้บานหนาถัดจากห้องนอนของ
ทะเลดาว ซึ่งคนมาอยู่ใหม่เองก็พอจะรู้ว่าห้องทางปีกขวาทั้งหมดมีไว้
รับรองแขกที่เดินทางมาพัก แต่มองตามได้ไม่ทันไรกลับได้ยินเสียงอีกฝ่าย
อุทาน “อู๊ย!”

เมื่อหันกลับมา สีหน้าบิดเบี้ยวของมะปรางก็ทำเอาทะเลดาวตกอก-
ตกใจไม่น้อย

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะพี่มะปราง”

“ห้องเสียนะคะ” มะปรางสูดปากเบาๆ พลงเอามือกุมท้องที่เริ่มจะ
คดงอตามตัวนิดหน่อย “วันนี้รอบที่สามแล้ว ต้องเป็นเพราะยาหยอหยางรม
ที่ตาสมซื้อมาเมื่อกลางวันเนาะ”

สมหมายเป็นคนสวนวัยห้าสิบต้นๆ ที่ทะเลดาวชวนไปเก็บมะม่วง
ด้วยกัน ตอนนั้นเขาเองก็จู้จๆ กะทันหัน ถึงได้ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ แต่แล้ว

กลับหายต่อไปโดยไม่มีความหวังว่าจะกลับมาอีกเลย

“อู๋... พี่มะพร้าวไม่ไหวแล้ว ประตูเมืองจะแตกพ่ายแล้วละ คุณปลาดาวช่วยพี่มะพร้าวหน่อยนะคะ พี่มะพร้าวฝากเอาเสื้อผ้าไปให้คุณหมึกที”

เป็นการให้วามันที่เอาทะเลดาวเหว แต่ไม่ทันได้เอ่ยปฏิเสธ คนกำลังถูกข้าศึกโจมตีก็ลนลานยึดเสื้อของเขาเอาไว้ในมือหล่อน

“เอ่อ...” ทะเลดาวอีกอึก เห็นท่าทางอีกฝ่ายคงไม่ไหวจริงๆ เลยปฏิเสธไม่ลง “พี่มะพร้าวไปเข้าห้องน้ำในห้องปลาดาวก่อนก็ได้นะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ มันไม่ชินที่ชินทาง” ว่าแล้วมะพร้าวก็วิ่งปรี๊ดกลับลงบันไดไปยังห้องน้ำแม่บ้านที่ใกล้ที่สุด

หญิงสาวมองตามด้วยความเป็นห่วง หากประตูเมืองแตกพ่ายขึ้นมา กลางทางคงไม่ดีแน่ๆ แต่พอจุกคิดได้เกี่ยวกับภาระที่ถูกฝากเอาไว้ หล่อนก็ก้มลงมองเสื้อยืดสีฟ้าในมือตัวเองพลางทำปากขมุบขมิบ

“เจ้ากรรมนายเวรซัดๆ” ทะเลดาวถอนหายใจเล็กน้อย อุดคิดไม่ได้ว่าเหตุใดถึงต้องมีเรื่องให้เจอกันด้วย แต่ก็เอาเถอะ... ไหนๆ สวรรค์ก็ลงโทษเขาแทนหล่อนอย่างสาแก่ใจแล้ว ทะเลดาวจะทำหน้าที่พุทธศาสนิกชนที่ดีด้วยการไม่จองเวรเขาอีกก็แล้วกัน

หญิงสาวหมุนตัวกลับไปทางเก่า ก่อนจะหยุดหน้าประตูห้องรับรองที่อยู่ถัดจากห้องนอนของหล่อนเพื่อเคาะเบาๆ ตามมารยาท แต่เมื่อไม่มีเสียงใดตอบรับมาเป็นเวลานาน คิ้วเรียวยาวก็เริ่มขมวด

“คุณ... คุณหมึก” ทะเลดาวร้องเรียกพลางเคาะซ้ำไปใหม่ “หนูเอาเสื้อที่ซั๊กแล้วมาให้ค่ะ”

เงียบ...

ทะเลดาวแปลกใจตงิดๆ ก่อนจะลองหมุนลูกบิดเข้าไปโดยพลการ หล่อนเย้มหน้ามองสำรวจรอบๆ ก่อนในเบื้องตัน ทว่ากลับไม่เห็นแม้เงาของใครสักคน

ทันใดนั้น ดวงตากกลมโตก็ไปสะดุดเข้ากับกางเกงขาวยาสีครีมที่วางพาดอยู่บนโซฟาที่นั่งเล่น หลอนคลับคล้ายคลับคลาว่าน่าจะเป็นกางเกงตัวเดียวกับที่เขาสวมตอนเจอกันในสวน

เป็นไปได้ว่าเขาอาจจะยังอาบน้ำไม่เสร็จ?

ริมฝีปากอ่อมขยับยิ้ม ถือวิสาสะก้าวเข้าไปในห้องรับรองหมายจะวางเสื้อทิ้งไว้ให้ เพราะหลอนเองก็ไม่อยากเจอหน้าเขาให้เสียอารมณ์เท่าไร แต่ยังไม่ถึงที่หมาย ประตูห้องน้ำก็ถูกเปิดพรวดออกมา

ดวงตากกลมโตเบิกกว้าง นึกไม่ถึงว่าจะหันไปเห็นชายหนุ่มกำลังก้มหน้าก้มตาพันผ้าขนหนูรอบเอวสอบ ทั้งๆ ที่ไม่มีอะไรสวมติดตัวสักชิ้น “กรี๊ด!”

“เฮ้ย!” เขตชลอุทาน รีบพันผ้าขนหนูให้เสร็จเพราะไม่คิดว่าจะเงยหน้ามาเห็นหลอนอยู่ในห้องแบบนี้ และการที่หญิงสาวยกเสื้อในมือขึ้นปิดหน้าตัวเองทันทีก็ทำให้แน่ใจได้ว่าหลอนเห็น ‘หมึกยักษ์’ เข้าแล้ว

“คนบ้า! ลามกที่สุด!” หญิงสาวละล้าละลัก “ทำไมไม่พันผ้าขนหนูให้เรียบร้อยก่อนนะ”

“เธอนั้นแหละ เข้าห้องคนอื่นทำไมไม่รู้จักเคาะประตูก่อน”

“หนูเคาะแล้ว แต่คุณไม่ตอบรับสักคำนี่” ทะเลดาวแย้ง ยังคงไม่เอามือลงง่ายๆ เพราะกลัวจะเห็นภาพบาดตาเป็นครั้งที่สอง

ชายหนุ่มเพิ่งสังเกตเห็นตอนนั้นเองว่าในมือหลอนคือเสื้อยัดสีฟ้าตัวเก่งที่มะปรางอาสาจะเอาไปซักอบแห้งให้เขาเมื่อพักก่อน มุมปากของเขตชลกระตุกขึ้นนิดๆ คิดอยากเอาคืนเด็กแสบที่กล่าวหาเขาว่าเป็น ‘ไอ้ที่นั่น’

“ก็เลยต้อง ‘แอบย่อง’ เข้ามา”

“บ้า!” ทะเลดาวสวน ไม่ใช่พวกถ้ามองโรคจิตแบบเขา อยู่ดีไม่ว่าดีถึงได้ไปยื่นจ้องหลอนได้ต้นมะม่วง “หนูก็แค่จะเอาเสื้อที่ซักเสร็จแล้วมาให้ แล้วก็รีบออกไปเท่านั้น”

“แต่ฉันไม่เห็นว่าคุณจะอยากรีบกลับออกไปเลย”

เขาก้าวมาดึงเสื้อที่ปิดตาออก เล่นเอาเสียวทะเลดาวผวาเหวี่ยง แต่ไม่ทันได้เห็นว่าเขาพันผ้าขนหนูเรียบร้อยแล้วหรือไม่ ไบหน้าเปียกๆ ที่อยู่ใกล้แค่คืบก็ทำเอาหล่อนหน้าร้อนผ่าว คาดไม่ถึงว่าเซตชลงจะค่อยๆ โน้มหน้าลงมาใกล้ พาให้หล่อนต้องเอนกายถอยหลบตามสัญชาตญาณ

“หรืออยากดูฉันเปลี่ยนเสื้อผ้า...ติดใจคราเคน^๒ของฉันแล้วสิ”

คราเคนงั้นหรือ...

ทะเลดาวเผยปากอย่างเหวอๆ ไม่อยากเชื่อเลยว่าผู้หญิงเรียบร้อยน่ารักอย่างกุมาริกาจะมีพี่ชายท่ามขนาดนี้ได้ เขาอาจหาญเหลือเกินถึงได้สามารถเปรียบเทียบของตัวเองกับคราเคนที่หล่อนเคยเห็นในภาพยนตร์ไพเรตออฟเดอะแคริบเบียน

“คนผีทะเล!” หญิงสาวทูปอกเข้าไป แต่นอกจากคนตัวโตจะไม่สะท้านสะเทือนใดๆ แล้ว ยังหัวเราะขำเสียอีก “ก็แค่หมึกน้อยขาดสารอาหาร ยังมีหน้ามาโอ้อีก”

“ลองวัดดูสักทีไหมเล่า”

“เชิญวัดไปเองคนเดียวเถอะค่ะ” ทะเลดาวหน้าคว่ำ หมั่นไส้คนอหังการจนอดไม่ได้ที่จะรีบเดินหนี แต่กลับไม่ทันสังเกตสักนิดว่าพื้นห้องมีคราบน้ำจากรอยเท้าของเขาเประอะอยู่ “ว้าย!”

คนตัวเล็กลั่นลุ่มคะมา มือทั้งสองข้างควานควำหาที่ยึดเหนี่ยวตามสัญชาตญาณ และสิ่งที่อยู่ใกล้ที่สุดตอนนี้ก็คือไหล่เขา

“ระวังหน่อยสิ” เขาช่วยรับพลังกัมมลงมองเด็กสาวผมเปียในอ้อมแขน หล่อนใจหายใจคว่ำ แต่พอรู้ว่าไม่เป็นอะไรแล้ว แผลงอกที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของคนตรงหน้าก็ทำเอาทะเลดาวหน้าแดงระเรื่อ ลมหายใจปั่นป่วน

^๒ Kraken เป็นสัตว์ยักษ์ในตำนานที่ชาวทะเลเหนือหวาดกลัว ลักษณะคล้ายหมึกกล้วยขนาดยักษ์ โผล่ขึ้นจากน้ำพรวดเดียวก็สูงกว่าเสากระโดงเรือ และมักชอบโจมตีเรือเดินสมุทรอย่างกะทันหัน

อย่างแปลกประหลาดเพราะกลิ่นหอมสะอาดของคนเพิ่งอาบน้ำออกมาใหม่ๆ แล้วกลิ่น... หล่อนรู้สึกเหมือนเลือดสาวในกายไหลสะเปะสะปะหลงทิศหลงทาง คิดไม่ออกด้วยซ้ำว่าควรทำอะไรต่อไป เพราะไม่เคยอยู่ใกล้บุรุษคนไหนในสภาพหมิ่นเหม่แบบนี้มาก่อน

“เอ...หรือจริงๆ แล้วมันเป็นแผนของเธอ เจอกันที่ไรถึงได้แข่งขาอ่อน” เซตซลเย้า ทั้งยังแก้มิ่งทำเสียงกระเส้าในประโยคสุดท้าย “คราวหลังถ้าอยากจะกอดก็บอกกันดีๆ ได้”

สาวน้อยวัยใสหน้าร้อนวูบ สติสตั้งหวนกลับคืนมาทันที

“หลงตัวเองที่สุด!” หล่อนรีบขึ้นกายออกไปจากอ้อมแขนของเขา ทั้งโกรธทั้งอายระคนกันเพราะไม่เคยเจอผู้ชายท่ามๆ พุดจาหน้าไม่อายขนาดนี้มาก่อน “จิตหมกมุ่นแบบคุณ ต่อให้เหลือคุณอยู่เป็นผู้ชายคนเดียวในจักรวาล หนูก็ไม่เอามาทำพ้อพันธุ้แน่ๆ มันหน้ามันโหนก โลกแคบ คิดว่าตัวเองเป็นพระเอกนิยายหรือไง ถึงได้เข้าใจผิดว่าหื่นแล้วหะ”

“ขอบใจที่ให้เกียรติเทียบชั้นเดียวกับพระเอก”

ทะเลดาวถึงกับอ้าปากหวอ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะยังมีสีหน้าภูมิใจประหนึ่งได้รับคำชมว่าหล่อขึ้นเทพ สุดท้ายเลยได้แต่ขบริมฝีปากกลางเบาๆ แล้วเดินหนีไปเสีย เพราะบ้านหล่อนสอนว่าไม่ควรนำพิมเสนไปแลกกับเกลือ แต่พอนึกได้ว่าพื้นลื่นก็ชะงักกึก ก็มลงมองครบน้ำเบื้องล่างเพื่อก้าวข้ามไปอย่างระมัดระวัง

เซตซลกระตุกยิ้มมุมปาก ดวงตามีประกายขบขันนิดๆ ยามมองตามหลังคนตัวบาง ไม่น่าเชื่อเหมือนกันว่าเขาจะอารมณ์ดีขนาดนี้ได้ บางทีคงเพราะไม่เคยเจอเด็กที่โหนกล้ำต่อปากต่อคำกับเขาขนาดนี้มาก่อน

“ทีไครที่มันนะ นั่งหนู”

๓

เนื่อคู่...ถึงอยู่แสนไกลคงไม่คลาดคลา

ลำแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์กำลังจะลับไปจากโค้งฟ้า ทะเลดาว
ก้าวลงบันไดมายังห้องโถงของวังคุณาบดีนทร์ เพราะตั้งแต่หล่อนมาอาศัย
อยู่ได้สองวันก็เริ่มรู้ว่าสมาชิกทุกคนในครอบครัวนี้จะกินมือเช้าและมือเย็น
พร้อมหน้าพร้อมตากันเสมอ

ครั้นก้าวเข้ามาในห้องรับประทานอาหารจริงๆ ทะเลดาวกลับต้อง
ประหลาดใจที่เห็นว่าที่นั่งตรงหัวโต๊ะไม่ใช่หม่อมราชวงศ์นั่งน้าส้อย่างเคย
แต่กลับกลายเป็นน้องชายอย่างหม่อมราชวงศ์นพคุณที่กำลังพูดคุยกับ
ภรรยาของตนอยู่อย่างอารมณ์ดี

“สวัสดิ์ค่ะพี่แก้ว” หญิงสาวยกมือไหว้ เพราะเอาแต่หมกตัวอ่านหนังสือ
เตรียมสอบอยู่บนห้องจนไม่ทันสังเกตว่าเขากลับมาเมื่อไร “กลับมานานแล้ว
หรือคะ”

“เพิ่งมาครับ” ราชินิกุลหนุ่มวัยสามสิบเจ็ดปีตอบรับพร้อมยิ้มละไม
และมันเป็นเวลาเดียวกับที่ทะเลดาวนั่งลงบนเก้าอี้ทางขวามือเขา ตรงข้าม
กับเก้าอี้ของกุมาริกา “เป็นยังไงบ้าง เริ่มคุ้นกับที่นี่หรือยัง”

“ค่ะ” ทะเลดาวยิ้มรับพร้อมๆ กับสาวใช้เริ่มตักข้าวใส่จานคนทั้งสาม
“ว่าแต่วันนี้พี่แก้วไม่กลับมากินข้าวด้วยกันหรอกคะ”

หล่อนหมายถึงพี่สาวของคุณชายและเป็นผู้ปกครองวังเก่าหลังนี้
“พี่แก้วไปงานเลี้ยงต่อ น่าจะกลับมาดี๊ๆ เลย” เขาตอบพลางเริ่ม
ลงมือรับประทานอาหาร

ทะเลดาวจึงไม่รอช้าที่จะหยิบช้อนบ้าง แต่ครั้นเห็นว่าหนึ่งในเมนูหลัก
ของโต๊ะคือหมึกย่าง ไบหน้ายวนกวนอารมณ์ของคนชื้อเล่นเดียวกันก็ลอย
เข้ามาในสมอง

คราเคน...ฮึ! หลงตัวเองซะมัด

ขณะที่ราชินิกุลหนุ่มกำลังคุยเรื่องสัพเพเหระกับภรรยา ทะเลดาวก็
ใช้ช้อนกลางตักหมึกย่างมาใส่จานตัวเองเป็นลำดับแรก ก่อนจะลงมือระบาย
แค้นด้วยการเอาส้อมจิ้มอย่างรุนแรง แล้วค่อยตักน้ำจิ้มซีฟู้ดรสเด็ดฝีมือ
มะพร้าวมาราดซ้ำ

อยากกวนประสาทตีนัก จะกินให้หน้าใจเลย!

คิดแล้วทะเลดาวก็เอาหมึกย่างเข้าปาก เคี้ยวตุ้ยๆ แล้วตักหมึก
ชิ้นใหม่มาจิ้มระบายอารมณ์ในจานเหมือนเดิม

หญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงข้ามเหลือบตามาเห็นเข้าจึงอดแปลกใจไม่ได้

“ปลาดาว...”

เจ้าของชื้อชะงัก เงยหน้าขึ้นมองกุมาริกาตาแป่ว “คะพี่มด?”

“มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ ทำไมต้องรุนแรงกับปลาหมึกขนาดนั้น”

เป็นคำถามที่ทำให้ทะเลดาวก้มลงมองหมึกย่างในจานที่ถูกส้อมจิ้ม
ฉีกชำแหละเป็นชิ้นย่อยๆ เพิ่งรู้ตัวตอนนี้ว่าเปลือยระบายแค้นรุนแรงไปหน่อย
เมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นสองสามีภรรยา มองหล่อนอย่างงงๆ ทั้งคู่ คนเจ้าคิด
เจ้าแค้นเลยได้แต่ยิ้มเจื่อน

“เปล่าค่ะ” หล่อนปดหน้าชื้อตาใส ใครจะกล้าบอกตรงๆ เล่าว่า
เห็นหน้าคนผีทะเลในชั้นหมึก เพราะอย่างไรเสียเขาก็ได้ชื่อว่าเป็นพี่ชายแท้ๆ

ของกুমาริกา

“คงไม่ใช่ว่า...ยังโกรธพี่หมึกอยู่หรอคะ”

ทะเลดาวถึงกับเบิกตากว้าง ไม่อยากเชื่อเลยว่ากুমาริกาจะอ่านขาด ผิดกับหม่อมราชวงศ์พันพคุณที่เพิ่งกลับมาถึงวังคุณาภดินทร์ไม่นาน และยัง
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสองเขตเข้ามาที่วัง

“โกรธพี่หมึก?” เขาหันกลับไปหาภรรยา เลิกคิ้วหนาๆ ขึ้นอย่าง
ไม่คาดฝัน “พี่ชายมดนะหรอครับ”

“เมื่อกลางวันพี่หมึกกับพี่หมึมาเยี่ยมหลานนะคะ แต่มีเรื่องเข้าใจผิด
กับปลาตาวนิดหน่อย” กุมาริกาเล่าโดยสรุปพลางหันไปหาสาวรุ่นน้องอีกครั้ง
“ถ้าปลาตาวยังรู้สึกไม่ค่อยดี พี่ก็ต้องขอโทษแทนพี่หมึกอีกทีนะจ๊ะ”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอคะ” ทะเลดาวร้อนรนปฏิเสธ ไม่อยากให้กุมาริกา
ต้องไม่สบายใจโดยใช้เหตุ เพราะเอาเข้าจริงเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับกุมาริกาสักนิด
เหนือสิ่งอื่นใดคือกุมาริกาคิดต่อหล่อนมาตลอด และไม่รู้เรื่องที่พี่ชายตัวเอง
พูดจาห่ามๆ บนห้องรับรองด้วยซ้ำ “ปลาตาวไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้นเสีย
หน่อย ถึงพี่ชายพี่มดจะทำตัวไม่ค่อยน่ารัก แต่พี่มดน่ารัก ปลาตาวให้อภัย
ได้ค่ะ ปลาตาวเป็นคนดี”

กุมาริกาขำ มองออกว่าอีกฝ่ายยังเคืองพี่ชายคนรองของหล่อนอยู่
ลึกๆ แน่نون แต่ความเกรงใจทำให้ยอมอ่อนข้อ ซึ่งหากเป็นหล่อนที่เจอ
เหตุการณ์แบบนั้นก็คงจะเคืองอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ดิตตรงที่หล่อนรู้จัก
นิสัยเซตซลดีว่าเนื้อแท้ไม่ใช่คนร้ายกาจก็เลยไม่อยากให้ทะเลดาวมีอคติ

“นั่นเสาร์นี้ไปเที่ยวบ้านพี่ด้วยกันไหม” กุมาริกาถือโอกาสชวน เพราะ
ตั้งใจจะพาลูกชายไปให้คนที่บ้านรับขวัญอยู่แล้ว

“บ้านพี่มดหรอคะ”

“จ๊ะ” หล่อนตอบรับตามตรง “ตั้งแต่พี่ออกจากโรงพยาบาล พ่อกับ
แม่พี่ก็ยังไม่มีโอกาสได้เจอหลานแบบจริงๆ จังๆ เลย เพราะช่วงนี้งานที่ร้าน
ค่อนข้างยุ่ง พี่ก็เลยคุยกับคุณแก้วว่าจะพาคุณรุจไปหาที่ไหน ปลาตาวเคยบอก

ว่าอยากชิมอาหารฝีมือพ่อที่ วันเสาร์น่าจะไม่มีสอบหรือเปล่า ไปด้วยกันสิ”

“เอ่อ...” ทะเลดาวอีกอึก พอจะรู้ว่าบิดามารดาของกุมาริกามีธุรกิจร้านอาหารเล็กๆ ย่านชานกรุง และหล่อนเคยพูดเองจริงๆ ว่าอยากไปลองชิมสักครั้ง แต่ถ้าต้องเจอหน้าคนนิสัยเสียอย่างเซตซล ทะเลดาวก็คิดว่าหล่อนคงกินไม่ลงมากกว่า “พี่ชายพี่มดคงไม่ยากให้ปลาตาวไปหรอกค่ะ”

“ไม่หรอก... พี่หมึกใจดีจะตาย” กุมาริกาออกตัวแทนเขาพร้อมยิ้มละไม เหตุที่ชวนไปก็เพราะอยากให้ทะเลดาวรู้จักพี่ชายของหล่อนมากขึ้นจริงๆ แล้วเซตซลไม่ใช่คนมองโลกในแง่ร้าย หรือใจแคบสักนิด “ไม่เชื่อถามคุณแกก็ได้”

กุมาริกาหันไปขอความเห็นหม่อมราชวงศ์หนุ่ม แต่เขากลับมีสีหน้าอึ้งๆ รู้สึกเหมือนทุ่งลาเวนเดอร์ผุดขึ้นในห้องแบบปัจจุบันทันด่วน เพราะถ้าระดับเซตซลไม่เรียกมองโลกในแง่ร้าย เขาก็คงไม่ถูกใส่ไฟสารพัดกว่าจะบุกเข้าไปพิชิตใจหล่อนได้หรอก

“ครับ” นพคุณไม่อยากจะดรามารยา อย่างไรก็ตามเสียก็ล้วนเป็นอดีตทั้งสิ้น “ปลาตาวไปด้วยกันสิ บ้านพี่มดบรรยากาศดี อยู่ดีตรึมแม่น้ำ ปลาตาวต้องชอบแน่ๆ”

เมื่อถูกราชนิกุลหนุ่มชักชวนอีกเสียง ทะเลดาวยิ่งรู้สึกเกรงใจจนไม่อยากปฏิเสธ แต่เซตซลหลงตัวเองเสียขนาดนั้น ถ้าหล่อนไปด้วยจริงๆ คงมีวายถูกเข้าใจผิดว่าหลงเสน่ห์เขาอีกแน่

“เอาไว้โอกาสหน้าดีกว่าค่ะ เสาร์นี้ปลาตาวตั้งใจจะกลับบ้านไปเยี่ยมพี่เม่นด้วย” หญิงสาวหมายถึงพี่ชายแท้ๆ ซึ่งดูแลธุรกิจครอบครัวอยู่ที่ตราด และเป็นเพื่อนสนิทของนพคุณสมัยเรียนมหาวิทยาลัย “ขอบคุณพี่มดกับพี่แก่มากนะคะที่ชวน แต่เทอมนี้มหาวิทยาลัยปิดแค่สามอาทิตย์เอง พี่เม่นโทรมาถามยิกๆ ตั้งแต่เมื่อวานแล้วค่ะว่าจะกลับบ้านวันไหน”

“รายนี้ก็ชอบทำตัวเป็นพ่อเหมือนเดิม” หม่อมราชวงศ์หนุ่มโคลงคิระระเล็กน้อย ซึ่งกุมาริกาเองก็พอจะเคยได้ยินสามีพูดถึงอีกฝ่ายอยู่บ้าง

เหนือสมุทรเป็นนักธุรกิจเจ้าของรีสอร์ทระดับห้าดาวบนเกาะแห่งหนึ่งในจังหวัดตราด อายุห่างกับทะเลดาวถึงสิบหกปีเต็ม และสูญเสียพ่อแม่ไปด้วยอุบัติเหตุทางเรือเมื่อสิบกว่าปีก่อน ตอนนั้นทะเลดาวยังเด็กอยู่มากเหนือสมุทรก็เลยกลายเป็นทั้งพี่และพ่อของทะเลดาวในเวลาเดียวกัน

“งั้นคราวหน้าห้ามปฏิเสธอีกนะ”

กุมาริการีบมัดมือชกไว้ก่อน รู้ว่าอย่างไรเสียสาวรุ่นน้องก็ต้องกลับมาพักอยู่ด้วยกันอีกในภาคการศึกษาหน้า ซึ่งทะเลดาวเองก็เชื่อว่าจะถึงเวลานั้น...เซตชลคงเลิกคิดเข้าข้างตัวเองแบบผิดๆ ว่าหล่อนอยากหาเรื่องไปใกล้ชิดเขาแล้ว

“คะ” ทะเลดาวตกปากรับคำ ริมฝีปากอิมขยับยิ้มอย่างสดใส แต่พอทุกคนเริ่มลงมือรับประทานอาหารต่อ แล้วหล่อนก็มองเห็นหมึกที่ถูกชำแหละค้างอยู่ในจาน ใบหน้าของคนกวนประสาทก็วนเวียนมาในสมอง

‘หรืออยากดูฉันเปลี่ยนเสื้อผ้า...ติดใจราเคนของฉันแล้วสิ’

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร...ทะเลดาวจิ้มหมึกเข้าปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ พยายามสะกดจิตตัวเองว่าหมึกคืออาหารทะเล และไม่เกี่ยวข้องกับคนหลงตัวเองแต่อย่างใด

กลับถึงบ้านที่ตราดเมื่อไร หล่อนก็คงไม่ต้องได้ยินชื่อเขาให้หูช้องหมองใจอีกนาน

บัวสายสีชมพูแบ่งบานรับแสงสุดท้ายของดวงตะวันอยู่ในบึงขนาดใหญ่ย่านชานกรุง ติดกันคือเรือนไม้ทรงไทยประยุกต์ ซึ่งมีระเบียบกว้างเปิดให้บริการเป็นร้านอาหารภายใต้ชื่อ ‘เรือนกุมาริกา’

“ว่าไงนะ แกจะแต่งงานแล้ว” เซตชลยื่นคูปัอร์ทพท์ที่อยู่ทีวีาระเบียงติดริมบึงกว้าง คิ้วหนาเลิกขึ้นน้อยๆ อย่างไม่คิดไม่ฝันว่าจู่ๆ เพื่อนในแก๊งสมัยเรียนมัธยมจะโทร. มาบอกข่าวดี “ทำไมมันปุปปับแบบนี้ล่ะ”

แม้เข้ากับเพื่อนจะแยกย้ายกันไปตามทางตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ แต่

เทคโนโลยีที่ถูกพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่องก็ทำให้คนที่อยู่ไกลกันได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น เขตชลกับเพื่อนเก่าๆ ยังคงติดต่อพูดคุยกันทางไลน์เสมอ บางครั้งก็นัดไปพบปะสังสรรค์กันในช่วงวันหยุดบ้าง ล่าสุดก็เพิ่งไปตั้งแคมป์เที่ยวน้ำตกด้วยกันแถบกาญจนบุรีหมาดๆ แต่กลับไม่เคยได้ยินว่าเพื่อนจะแต่งงาน ทั้งที่ก็คบหาดูใจกับสาวรุ่นน้องคนนี้อย่างยาวนานหลายปี

“หรือว่าแกทำไข่มุกทอง”

“บ้า...” คนในสายปฏิเสทกลั้วหัวเราะ “คุณอย่าฉันไปดูดวงมาวันก่อน หมอดูบอกว่าถ้าฉันไม่แต่งงานในปีนี้ก็ไม่ได้แต่งงานอีกเลย ไหนๆ ฉันกับไข่มุกก็ตั้งใจจะแต่งงานอยู่แล้ว เลยไม่อยากให้คุณยาต้องไม่สบายใจ”

“ก็เลยจัดงานซะวันสุดท้ายของปี” เขตชลอดแกล้งเห็นขี้ไม่ได้ เพราะมันเหลือเวลาอีกแค่ไม่ถึงเดือนเท่านั้น ช้ายังตรงกับเทศกาลสำคัญที่ทุกคนควรจะอยู่ฉลองกับครอบครัวตัวเองมากกว่า แต่เวลาเดียวกันก็เข้าใจดีว่ายาของเพื่อนสนิทคนนี้เชื่อเรื่องดวงมาก บรรดาลูกหลานเลยไม่อยากขัดศรัทธา

“ก็นั่นแหละ ฉันเลยไม่แน่ใจว่าจะมีเพื่อนๆ ว่างมากันสักกี่คน งานนี้เลยเชิญแค่คนพิเศษจริงๆ เท่านั้น แกสะดวกใช้ไหมเพื่อนหมึก”

“แกพูดมาขนาดนี้ ถ้าบอกว่าไม่สะดวกฉันคงเลวมาก” เป็นการยกย่อนที่ทำให้เอาคนในสายหัวเราะขบขัน

“เป็นอันว่าตกลงนะเพื่อน” อาคมมัดมือชก

จริงๆ แล้วเขตชลเองก็ไม่ได้ยึดถือล่ำปากใจสักนิดที่จะยื่นมือไปให้มัด เพราะวันสำคัญของเพื่อนแบบนี้ไซ้จะมีกันได้บ่อยๆ บางคนมีเพียงครั้งเดียวในชีวิตด้วยซ้ำ ในฐานะคู่ซี้ที่ไปไหนไปกันมาตั้งแต่เด็กๆ ต่อให้ไม่ว่างขนาดไหนก็ต้องทำตัวให้ว่างจนได้อยู่ดี

“แต่ว่าถูกละทุกขนาดนี้ ฉันจะเตรียมตัวทันไหมวะ” เขตชลยังอดบ่นนิดๆ ไม่ได้ “เดี๋ยวนี้เขายังฮิตแต่งงานแบบมีริมอยู่ด้วย”

“เรื่องนั้นแกไม่ต้องห่วง ชุดเพื่อนเจ้าบ่าวเดี๋ยวฉันเตรียมให้เอง แกมาแค่ตัวกับหัวใจก็พอ”

“คนอินเลิฟนี่เขาพูดจาเสี่ยวๆ แบบนี้กันทุกคนหรือเปล่าวะ” เขตชล ขำ หมือนได้วลีหวานเลี่ยนของเพื่อนขึ้นมาตึงตึง เพราะตั้งแต่พี่ชายของเขา แต่งสะใภ้เข้าบ้านก็มักหวานกับเมียจนน่ารำคาญบ่อยๆ

“แกก็ลองอินเลิฟดูบ้างสิเพื่อนหมึก แล้วแกจะรู้ว่าความรักทำให้ โลกนี้เป็นสีชมพู”

“แฉឹกๆ” เขตชลถึงกับแก้งงล้าล้า ไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ ว่าคำพูด ทำนองนี้จะออกมาจากปากหนุ่มก้ามปูที่ไปรดปรานก็ฟ้าต่อยมวยพอยๆ กับ เขาได้ “พอๆๆ ไฉ่คม มดจะขึ้นโทรศัพท์ฉันนะ”

“อิจฉาอะเต้”

“ฮึ!” เขตชลไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เพราะเห็นใครแต่งงานมีความสุขเขาก็ยินดีด้วย “ว่าแต่แกจัดงานที่ไหน”

“ที่ตราด บ้านเกิดไข่มุกเขา เขาเป็นว่าเตี้ยฉันไลน์บัตรเชิญกับแผนท์ รีสอร์ทไปให้นะ ที่จริงก็อยากจะไปเชิญด้วยตัวเอง แต่มันกะทันหันมาก ขอโทษจริงๆ วะเพื่อน”

“ไม่เป็นไร แล้วไว้เจอกัน” เขตชलयิ้ม เข้าใจว่าเวลาค่อนข้างกระชั้นชิด ขนาดนี้ ว่าที่คู่บ่าวสาวคงเหนื่อยกับการเตรียมงานมากพออยู่แล้ว

เมื่อวางสายไม่นาน เสียงแอมป์ลิเคชั่นในมือถือก็แจ้งเตือนว่ามี ข้อความเข้ามา เขตชลเปิดเข้าไปดูคร่าวๆ ก็เห็นว่าเป็นการ์ดแต่งงานกับ แผนท์รีสอร์ทบนเกาะแห่งหนึ่ง

รีสอร์ททะเลดาว...

หัวคิ้วของเขตชลขมวด สมองโพลไปนึกถึงเด็กเสบในวังคุณาบดีนทร์ ที่ช้อปลาดดาว แต่เอาจริงมันก็ไม่เกี่ยวกับเลยสักนิด ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าเหตุใดจู่ๆ ถึงเผลอไปนึกถึงได้

คงเพราะปลาดาวเรียกได้อีกอย่างว่า ‘ดาวทะเล’

“ใครโทร. มาหอรอลูก ท่าทางอารมณ์ดีเชียว”

เสียงหญิงวัยกลางคนดั่งขึ้นไม้ไผ่กลั่น เขตชลหันไปหาก็เห็นว่ามารดา

กำลังยกมารับอาหารมาตั้งโต๊ะริมระเบียงไม้ หากเดาไม่ผิดคงเห็นเขาจากในครัวด้านหลังที่มีหน้าต่างบานเล็กๆ มองออกมาได้

“ไอ้คอมนะครับ” ตอบตรงๆ พลังก้าวไปช่วยมารดา ยกกับข้าว ปรกดีแล้วเขากับพี่ชายคนโตมักกลับมากินมื้อเย็นที่เรือนกุมาริกาเสมอ บางครั้งหากงานในครัวไม่ยุ่งมากนัก บิดามารดา ก็จะมาร่วมวงสนทนาด้วย “มันโธ. มาชวนไปร่วมงานแต่ง”

“นี่ผมจะแต่งงานแล้วเหรอ” มุลิลาค่อนข้างประหลาดใจ แต่ก็ดีใจไปพร้อมๆ กันด้วย “เมื่อไรจะ”

“ปีใหม่นี้แหละครับ พอดียาไอ้คอมไปดูดวงมา หมอดูทักว่าถ้าไม่แต่งในปีนี้จะไม่ได้แต่งอีกเลย ไอ้คอมมันก็เลยจัดให้ตามใจย่า” เขตชลเล่ายิ้มๆ ตามที่ได้ยินมา ซึ่งมุลิลาเองก็พอจะเคยได้ยินเพื่อนลูกชายคนนี้เปรยถึงย่าแท้ๆ ที่โปรดปรานการดูดวงเป็นชีวิตจิตใจให้ฟังอยู่บ้าง

“เงินคราวนี้ก็เหลือแค่เราแล้วสิ เมื่อไรจะจัดให้แม่ได้ชื่นใจบ้าง”

เป็นประโยคที่ทำเอาเขตชลเหวอ ไม่อยากเชื่อเลยว่าคุยเรื่องอาคมอยู่ดีๆ จะวกมาเรื่องของเขาเสียได้

“เพื่อนๆ ในกลุ่มเราก็ก่อนไปหมดแล้ว พี่หมึกกับมดก็แต่งงานแล้ว เหลือแค่เราหน่อเตี้ยนี่ละ...ไม่เห็นพาสาวๆ มาให้แม่รู้จักสักคน”

“คงอีกไม่นานหรอกครับ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลัง เมื่อสองแม่ลูกหันไปมองก็เห็นเขตพนาแก้ว ขึ้นเรือนมาพร้อมนักศึกษานางหน้าตาน่าเอ็นดูที่มีอีกสถานะหนึ่งคือภรรยาของเขา

“ไม่แน่ว่าตอนนี้ไอ้หมึกมันอาจเจอเนื้อคู่แล้วก็ได้” เขตพนายิ้ม ตาพรวาระยับยามเหลือบมองหญิงสาวที่เขาเพิ่งไปรับมาจากมหาวิทยาลัยหมาดๆ

ชายหนุ่มที่ถูกพาดพิงกลับอดแปลกใจไม่ได้ “ใคร”

“ก็จะเป็นใครเสียอีกล่ะคะ คนที่พี่หมึกแอบไปจับนมเขาไป”

เสียงใสๆ ของนวินดาทำเอาคนฟังเหวอ หันไปมองหน้าพี่ชายคนโต
ที่กำลังยืนนิ่งอย่างไม่อยากเชื่อเลยว่าจะเล่าเรื่องบ้าๆ ให้เมียเด็กฟังได้

“ตายจริง!” มุขีลายกมือทาบอก มองลูกสะใภ้อย่างไม่คิดไม่ฝัน แล้ว
หันกลับมามองคนมีซันักติดหลังที่แทบจะยกมือกุมขมับเลยทีเดียว

“ไม่ใช่นะครับแม่ มันเป็นอุบัติเหตุ”

“อุบัติเหตุอะไรกัน”

เสียงชายวัยกลางคนดังมาจากทางห้องครัว ดอกเตอร์พนัสกำลัง
ก้าวมารวมโต๊ะพร้อมอาหารอีกสำรับที่เพิ่งปรุงสุกใหม่ๆ นวินดาจึงไม่รอช้า
ที่จะหันไปตอบพ่อสามีเสียงใส

“อุบัติเหตุรักคะคุณพ่อ พี่หมึกกำลังเจอเนื้อคู่แล้ว”

“คุณพี่สะใภ้ครับ” เซตชลแกั่งเรียกหล่อนด้วยสรรพนามตามการ
ลำดับญาติ แม้จริงๆ แล้วนวินดาจะเพิ่งอายุสิบแปดอย่างสิบเก้าก็ตาม “อย่า
เพิ่งเชื่อสามีคุณหมดทุกอย่างสิครับ เพราะถ้าเด็กนั้นจะเป็นเนื้อคู่ผมจริงๆ
ก็คงเป็นคู่เวรคู่กรรมมากกว่า”

“แต่โบราณว่าเกลียดดั่งเงาไม้ได้ดั่งนั้นนะคะพี่หมึก แถมปรกติ
พี่หมึกก็ไม่ค่อยจะเกลียดใครด้วย น้ำผึ้งเห็นเดินไปที่ไหนก็...พี่หมึกรัก
ทุกคน” สะใภ้วัยใสไม่พูดเปล่า แต่ยกมือขึ้นทำท่าไอเลิฟยูวาดไปกลางอากาศ
เลียนแบบนักร้องระดับตำนานอย่างป๊าเบิร์ตจนเซตชลส่ายหัว

เขาเคยทำเรื่องเพี้ยนๆ แบบนั้นเมื่อไรกัน

“ลงถ้าเกลียดขนาดนี้ได้ น้ำผึ้งว่ามันยังงัยๆ อยู่หนา” นวินดาขมมิวาย
กระซ่าน้องชายของสามีที่อายุมากกว่าหล่อนเกินรอบ “แกั่งเกลียดเพื่อ
กลบเกลื่อนหรือเปล่าคะ”

“อ่านนิยายมากนะเรา หรือเด็กผู้หญิงวัยนี้ก็เพื่อจ้อแบบนี้กันหมด”
ว่าแล้วเซตชลก็เผลอไปนึกถึงคำตาของทะเลดาวที่บอกว่าเขาตื่นแล้วไม่เท่า
เหมือนพระเอกนิยาย “พอกับยายเด็กนั่น”

“ฮันแน่! รู้จักกันวันเดียว รู้ด้วยเหอคะว่าเนื้อคู่ชอบอ่านนิยายเหมือน

พี่สะใภ้”

หล่อนตอบเองเบาๆ อย่างเต็มภาคภูมิ ผิดกับเซตชลที่ถึงกับเหวอ ลืมไปเสียสนิทว่าเธออยู่ท่ามกลางคู่ผิวเมียที่ชาติก่อนเกิดเป็นเครื่องซักผ้า!

“ตกลงว่าเป็นใครกันหนูนึ่ง แม่รู้จักหรือเปล่า” มุสิลาชักอวยากรู้ แต่ครั้นนวินดาอ้าปากเตรียมจะสาธยายในเชิงลึก คนไม่อยากจะตกเป็นหัวข้อสนทนาก็กระแอมขัดจังหวะ

“กับข้าวมันเสร็จหมดแล้วครับ”

ว่าแล้วก็หันไปเปิดโถข้าวสวยที่มารดายกมาเพื่อตักใส่จาน ทุกคนเลยอดยิ้มขำไม่ได้ เพราะไม่บ่อยนักที่จะเห็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมาอย่างเซตชลทำตัวมีลึกลับมคมในแบบนี้

พรหมลิขิต...หรือจะสู้ปลาดาวลิขิต!

ห้องฟ้าเบื้องบนกระจ่างใส เสียงคลื่นแหว่กระทบฝั่งอยู่ไกลๆ ทะเลดาวกำลังเดินผ่านสวนหย่อมในรีสอร์ตระดับห้าดาวบนเกาะแห่งหนึ่ง มายังสำนักงานของผู้บริหาร และมันเป็นจังหวะเดียวกับที่เลขาฯ สาวใหญ่ วัยสี่สิบต้นๆ เปิดประตูสำนักงานออกมา เลขาฯ ทำท่าจะร้องทัก ทะเลดาว ก็รีบยกมือขึ้นแตะริมฝีปากเป็นสัญญาณห้ามส่งเสียง ความที่ต่างเห็นหน้า ค่าตากันมานาน อีกฝ่ายจึงเดาได้ไม่ยากว่าทะเลดาวคิดจะทำอะไร

สาวใหญ่มอ้มยิ้ม ปล่อยให้แขกไม่ได้รับเชิญก้าวเข้าไปในห้องโดยไม่แจ้งผู้เป็นนายล่วงหน้า

ชายหนุ่มวัยสามสิบเจ็ดในชุดลำลองสุภาพกำลังยืนหันหลังอยู่ริมหน้าต่าง มือถือโทรศัพท์คุยกับใครบางคนอยู่เพียงลำพัง เมื่อได้ยินเสียง ประตูห้องทำงานถูกปิดลงเบาๆ เขาก็ไม่ได้สนใจหันไปมองด้วยซ้ำ เพราะเข้าใจว่าเป็นเลขาฯ คนสนิทที่เพิ่งขอตัวเอาเอกสารออกไป

“ได้อยู่แล้ว รับรองพี่จะดูแลอย่างดีที่สุด”

ทะเลดาวค่อยๆ ย่องไปยืนด้านหลัง เป็นเวลาเดียวกับที่ชายหนุ่ม

วางสาย หล่อนจึงไม่รอช้าที่จะยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดตาเอาไว้

“ใครนี่...”

“เด็กไม่รู้จักโต” ชายหนุ่มยิ้มมุมปากน้อยๆ แต่เสียงราบเรียบนั้นกลับทำเอาทะเลดาวหน้าอง้ง้า หมดอารมณ์เล่นสนุกในทันทีทันใด

“พี่เม่นนะ ปลาดาวไม่ใช่เด็กๆ แล้วเสียหน่อย”

“มีแต่เด็กๆ เท่านั้นแหละที่ยังเล่นอะไรแบบนี้” เหนือสมุทรหันกลับมาหา แวดตามีประกายขบขันนิดๆ ยามเห็นน้องสาวหน้างอ แต่เวลาเดียวกันก็รู้ว่าหล่อนไม่ได้โกรธจริงๆ “แล้วนี่กลับมาเมื่อไร ทำไมไม่โทร. บอกล่วงหน้าสักหน่อย พี่จะได้ให้คนไปรับ”

“ถ้าบอกก็ไม่เซอร์ไพรส์ลึคะ” ทะเลดาวยิ้มกว้าง “อีกอย่างปลาดาวอายุยี่สิบเอ็ดแล้ว จะไปไหนมาไหนไม่ต้องให้ใครคอยรับส่งหรอกคะ พี่เม่นนะ...ชอบทำเหมือนปลาดาวเป็นเด็กอยู่เรื่อย”

หญิงสาวค่อนข้างนิ่งๆ ก่อนจะจุกคิดบางอย่างขึ้นได้ “ว่าแต่...เมื่อκύกับสาวที่ไหนอยู่คะ ทำทางอารมณ์ดีเชียว หรือว่ากลับมาคราวนี้ปลาดาวจะได้พี่สะใภ้แล้ว”

“พี่เขยละสิไม่ว่า”

เหนือสมุทรหัวเราะน้อยๆ ผิดกับหญิงสาวที่นอกจากหัวเราะไม่ออกแล้วยังกะพริบตาปริบๆ เหมือนไม่อยากเชื่อหู ท่าที่เหล่านั้ทำให้เหนือสมุทรสายหน้า เชื่อขนมกินได้เลยว่าต่อมววยในสมองหล่อนกำลังเริ่มทำงาน

“อย่าเพิ่งคิดไปไกล พี่หมายถึงไซ่มุก” เขาอธิบายเพิ่ม เพราะต่อให้เขาเป็นโสดมานานหลายปี แต่ก็ไม่ได้นิยมไม้ป่าเดียวกัน “ปลาดาวจำไซ่มุกได้ใช่ไหม พี่เขากำลังจะแต่งงานเร็วๆ นี้แล้วนะ”

“จริงหรือคะ” หญิงสาวตาวาว ตื่นเต้นยินดีไปกับพี่สาวข้างบ้านที่เคยวิ่งเล่นด้วยกันแถวริมชายหาดมาตั้งแต่เด็กๆ แม่ต่อนหลังจะไม่ค่อยได้เจอกัน เพราะอีกฝ่ายแยกไปเรียนต่ออยู่ต่างประเทศ หล่อนก็ยังไม่เคยลืมความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นในวัยเยาว์ และติดตามข่าวคราวของกันและกันทาง

เฟซบุ๊กเสมอ “แต่ไม่ยกเห็นพี่ไข่มุกโปสเตอร์บอกอะไรในเฟซฯ เลยค่ะ”

“เขาวามันจุกละหุก เลยจะเชิญแค่เพื่อนๆ กับญาติสนิทไม่กี่คนเท่านั้น แล้วก็มาเช่าพื้นที่ในรีสอร์ทของเราจัดงาน แต่แขกหลายคนน่าจะมาจากที่อื่น เมื่อกี้เลยโทร. มาคอนเฟิร์มจำนวนห้องที่จะจองเอาไว้ให้แขกล่วงหน้า เพราะมันตรงกับเทศกาลปีใหม่พอดี”

“แต่วันปีใหม่เหอะคะ” ทะเลดาวขมวดคิ้วน้อยๆ แปลกใจว่าทำไมต้องจัดวันนั้นด้วย

“เรื่องมันยาว เอาไว้พี่ค่อยเล่าให้ฟังดีกว่า ปลาตัวไปอยู่บ้านคุณก็เป็นยังงี้บ้าง” เขาเปลี่ยนหัวข้อสนทนาดีๆ เพราะห่วงความปลอดภัยของสาวมากกว่า “นายริยังตามไปก่อกวนอีกหรือเปล่า”

“ไม่แล้วละคะ เขาไม่รู้จึกพี่แก้ด้วยซ้ำ”

ก่อนหน้านี้ทะเลดาวต้องย้ายออกจากคอนโดใกล้ๆ มหาวิทยาลัยกะทันหันก็เพราะถูกคุกคามโดยชายหนุ่มที่คั่นหน้าคั่นตากันมานาน

เริงฤทธิ์เป็นลูกชายของผู้มีอิทธิพลบนเกาะ และตามต่อแยห่อ่นมาตั้งแต่ยังเรียนไม่จบมัธยมปลายด้วยซ้ำ แรกๆ ก็ยังไม่กล้าทำอะไรมาก เพราะเกรงใจบารมีของเหนือสมุทร ผิดกับช่วงหลังที่ชอบทำตัวล้าเส้น ถึงขนาดตามสืบหาที่อยู่ของห่อ่นในกรุงเทพฯ แล้วตามไปซื้อห้องอยู่ข้างๆ เพื่อที่จะได้แอบมองจากทางระเบียง บางครั้งก็ขอทำหน้าที่ไปรับไปส่งที่มหาวิทยาลัย แต่วิธีการที่ใช้กลับเหมือนพวกนักเลงหัวไม้ ยิ่งห่อ่นปฏิเสธเท่าไร เขาก็ยิ่งอยากเอาชนะให้ได้เท่านั้น

เหนือสมุทรมีน้องสาวคนเดียวยอมไม่ยอมให้เรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นแล้วค่อยไปตามเอาผิดคนเกรทีหลัง ต่อให้ระบบความปลอดภัยของคอนโดจะดีเยี่ยมแค่ไหน พอรู้ว่าเริงฤทธิ์ย้ายไปอยู่ห้องข้างๆ เขาก็คิดจะส่งบอดีการ์ดไปคอยคุ้มกัน แต่หญิงสาวรู้สึกว่ามันเวอร์วังเกินเหตุ ห่อ่นไม่ใช่เจ้าหญิงหรือบุคคลสำคัญระดับประเทศ ไม่ชินกับการถูกจับตามองตลอดเวลาเหนือสมุทรมถึงได้รับปากว่าจะไม่ทำอย่างนั้นหากห่อ่นยอมไปอยู่ในความ

ดูแลของหม่อมราชวงศ์หนุ่มเพื่อนสนิท

“อีกอย่าง...บ้านพี่เก่าคนอยู่เยอะเยาะ ต่อให้นายริทจะตามมาถูกต้องจริงๆ ก็คงทำอะไรไม่ได้หรอกค่ะ”

“ถึงอย่างนั้นก็อย่าเพิ่งวางใจ บอกตรงๆ พี่ไม่ไว้ใจคนอย่างมัน”

“ค่า...พอ...” หญิงสาวแก้มแดงทอเสียงประซัด เพราะจริงๆ แล้วหล่อนไม่รู้สิว่าตัวเองตกอยู่ในอันตรายขนาดนั้น ยิ่งตอนนั้นก็กลับมาอยู่บ้านที่ตราด ไม่มีทางเสียละที่เรียงฤทธิ์จะกล้ำมาอแว ส่วนთომหน้าก็ฝึกงานแล้ว คงเข้ามาหาวิทยาลัยแค่วันเท่านั้น “รับรองว่าปลาตาวจะดูแลตัวเองอย่างดี ไม่ทำอะไรให้พ่อเป็นห่วงเลยคะ”

“เพิ่งรู้ว่าพี่แก่ขนาดนั้น”

“ก็สามสิบเจ็ดแล้วนา...นี่ถ้าแต่งงานเร็วสักหน่อย ปลาตาวคงเป็นลูกสาวพี่เม่นได้แหละ” หญิงสาวชอบออกชอบใจ แม้รูปลักษณ์ภายนอกของเขาจะยังดูไม่แก่จริงๆ ก็ตาม

“ก็ว่าไปเรื่อย แล้วนี่กินอะไรมาหรือยัง”

“เรียบบร้อมมาจากฝั่งโน้นแล้วคะ แต่ว่าเย็นนี้พี่เม่นต้องอยู่กับข้าวกับปลาตาวนะคะ เพราะว่าปลาตาวพาแขกคนสำคัญมาด้วย”

“ใคร” เสียงเขาค่อนข้างห้วน หัวคิ้วขมวดขึ้นมาทันที เพราะไม่บ่อยนักที่น้องสาวจะพาคนอื่นมาเที่ยวบ้านช่วงปิดเทอมแบบนี้

“หน้าเข้มเขียว” ทะเลดาวขำ รู้ทันทีว่าพี่ชายแอบคิดไปถึงพวกหนุ่มๆ ที่มหาวิทยาลัย แต่ไหนแต่ไรเขาชอบพูดบ่อยๆ ว่าหากจะคบหาดูใจกับใครก็ให้ดูดีๆ เพราะคนสมัยนี้ไว้ใจไม่ค่อยได้ ถ้ามีแฟนแล้วไม่ดีไปกว่าพี่ ชีวิตนี้ไม่ต้องมีดีกว่า “ไม่ใช่หนุ่มๆ ที่ไหนหรอกคะ แต่เป็นเจ้าขาต่างหาก พี่เม่นจำเจ้าขาได้ไหมคะ”

“เจ้าขา?” เหนือสมุทรมวดคิ้วน้อยๆ คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยได้ยินชื่อนี้ แต่นึกไม่ออกว่าได้ยินที่ไหน

“ไม่เจอกันแค่ปีกว่าๆ ทำเป็นลืม เจ้าขาที่เพื่อนสนิทปลาตาวไง พี่เม่น

ยังคงไปกินข้าวด้วยตอนไปเยี่ยมปลาตาวที่คอนโดเลย”

“อ้อ...” เขาเริ่มนึกออกเลาๆ “คนที่ตัวเล็กๆ แล้วก็ชอบวิ่งตุ๊กตุ๊กๆ นั้นนะเหรอ”

“ดูพูดเข้า!” ทะเลดาวตีแขนเข้าให้ “เพื่อนปลาตาวไม่ใช่ลูกหมาณะคะ ห้ามพูดแบบนี้ต่อหน้าเจ้าชาด้วย”

“พี่ก็ไม่ได้คิดแบบนี้เสียหน่อย แต่จำได้ว่าเขาชอบวิ่งตุ๊กตุ๊กๆ จริงๆ”

“ยังจะย้ำอีก” ทะเลดาวถอนหายใจนิดๆ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเพื่อนสนิทเหล่านั้นก็กระตือรือร้นกับทุกๆ เรื่อง เว้นเพียงบางเรื่องเท่านั้นที่อีตอาดียึดขาดเหลือเกิน ทุกวันนี้พี่ชายเหล่านั้นถึงไม่รู้เสียที่ว่ามีคนแอบรักแอบฝันถึงอยู่บ่อยๆ

“แล้วนี่เขาไปไหนเสียล่ะ” เหนือสมุทรมองไปทางประตูห้องทำงานไม่เห็นแม่เงาของสาวน้อยตุ๊กตุ๊กที่ทะเลดาวพูดถึง ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเหล่านั้นก็น่าจะมาทักทายเขาพร้อมทะเลดาวด้วย

“เมารื้อนะคะ ปลาตาวให้คนหามาให้แล้ว ตอนนีัพักอยู่ที่ห้องรับรอง แต่เย็นนี้ปลาตาวว่าจะพาเจ้าชาไปกินข้าวที่แหลมชมทะเล พี่เม่นต้องเป็นเจ้ามือนะคะ” หญิงสาวกอดแขนเป็นนัยว่ามัดมือชก คนตัวโตกว่าจึงเห็นที่ว่าคงปฏิเสธไม่ได้ และเขาเองก็ไม่อยากปฏิเสธอยู่แล้ว

“อยากกินอะไรก็คิดเอาไว้เลยแล้วกัน เดี่ยวพี่จองโต๊ะให้”

“น่ารักที่สุดเลยคะ” ทะเลดาวยิ้มรำ ตามีประกายวิบวับ “งั้นเดี๋ยวปลาตาวขอตัวไปดูอาการเจ้าชาก่อนนะคะ ไม่รู้ว่าป่านี้นะคะดีขึ้นหรือยัง พี่เม่นสนใจไปด้วยกันไหมคะ”

“พี่มีงานต้องเคลียร์ต่อ แต่ถ้าอยากได้อะไรเพิ่มเติมก็โทร. บอกพี่แล้วกัน”

“โอเคค่ะ งั้นเย็นนี้เจอกัน”

เหนือสมุทรมองตามหลังน้องสาวที่หมุนตัวกลับไปจากห้องทำงาน ดวงตาแวววาวด้วยความสุขที่เห็นว่าอีกฝ่ายอารมณ์ดีเหลือล้น แต่

เวลาเดียวกันก็ยิ่งอดหวังเรื่องเริงฤทธิ์ไม่ได้ เพราะถึงขนาดยอมลงทุนไปซื้อห้องอยู่ติดกับน้องสาวเขาในกรุงเทพฯ มันคงไม่ยอมให้การลงทุนนั้นเสียเปล่าแน่นอน

หวังก็แต่ว่าทะเลดาวกลับมาอยู่บ้านช่วงนี้คงไม่มีเรื่องวุ่นวายอะไรอีก เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่กล้าทำลายรอยยิ้มของหล่อน เขาไม่มีวันยอมปล่อยให้มันยิ้มออกอีกแน่!

ห้องฟ้าเหนือผืนทะเลสีครามประดับประดาไปด้วยแสงดาวระยิบระยับ ทะเลดาวกำลังจูงมือเพื่อนสาวคนสนิทมาตามทางเดินบนสะพานไม้เล็กๆ ของแหลมชมทะเล ซึ่งมีลักษณะเป็นร้านอาหารบนเนินเขาในเขตพื้นที่รีสอร์ทของหล่อน แต่ครั้นใกล้จะถึงซุ้มประตูเข้าร้านจริงๆ สองเท้าของอีกฝ่ายกลับหยุดชะงัก

“เดี๋ยวๆ ปลาตาว เจ้าขาส่งอาหารไปกินที่ห้องดีกว่านะ”

“ทำไมล่ะ” ทะเลดาวหันกลับไปหาเพื่อนที่มีท่าทางประหม่า “อุตสาห์ข้ามฝั่งมาเที่ยวเกาะทั้งที มีอย่างไหนส่งอาหารไปกินในห้อง เจ้าขาบ้าหรือบ้าเนี่ย”

“ก็...ปลาตาวบอกว่าพี่เม้นจะมากินด้วย”

“แล้วไม่ดีเหรอ” ทะเลดาวยิ้ม ผิดกับอีกฝ่ายที่นอกจากยิ้มไม่ออกแล้วยังหน้าแดงระเรื่อ “ที่เจ้าขายอมข้ามน้ำข้ามทะเลมาถึงนี่ทั้งๆ ที่เมมาเรือไม่ใช่เพราะว่าอยากเจอพี่เม้นหรือไง”

“ไ้อ้ออยากนะมันก็อยาก แต่เจ้าขาไม่รู้จะคุยอะไร อีกอย่าง...พี่เม้นก็น่าจะอยากคุยกับปลาตาวมากกว่า เจ้าขาไม่อยากเป็นส่วนเกินหรือทำอะไรให้พี่เม้นรำคาญ เอาเป็นว่า...รอให้เจ้าขาอัปเลเวลเป็นพี่สะใภ้ปลาตาวก่อนค่อยกินละกัน” ว่าแล้วคนปอดแตกก็หมุนตัวกลับไปทางเก่า แต่ไม่ทันถึงสองก้าวก็ต้องชะงัก

“มัวแต่ปอดแบบนี้ ชาตินี้ทั้งชาติก็กินกะละ”

เจ้าชาคอตก ถอนหายใจนิดๆ อย่างยอมรับว่าเรื่องระหว่างหล่อนกับ เหนือสมุทรมันแทบเป็นไปได้เลยจริงๆ เขาเป็นถึงผู้บริหารรีสอร์ทระดับห้าดาวบนเกาะแห่งนี้ ส่วนหล่อนเป็นเพียงนักศึกษาธรรมดาๆ ที่กรุงเทพฯ ในฐานะบ้านก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร หากไม่ใช่เพราะบังเอิญเป็นเพื่อนสนิทของ ทะเลดาว คงไม่มีวาสนาจะได้เดินเฉียดกันด้วยซ้ำ และบางทีคงเพราะผู้ดี แก่ใจแบบนี้ ถึงได้ไม่อาจหาญพอจะจีบเขาก่อน ทั้งๆ ที่แอบหลงรักเขามาหลายปี

“แล้วไอ้ที่เจ้าชาคอตส่าห์แต่งสวยขนาดนี้ ไม่ใช่เพราะอยากดูดีในสายตาพี่เม่นหรือ” ทะเลดาวก้าวตามมาหยุดตรงหน้า ดวงตากลมโศกพิศมองชุดกระโปรงสีหวานที่เพื่อนสวม ต่อด้วยมองใบหน้าน่ารักที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ ทั้งที่ปรกติแล้วเจ้าชาก็ไม่แต่งหน้าด้วยซ้ำ อย่างมากก็แค่ทาลิปมัน การที่จะปิดแก้มกรีดอายไลน์เนอร์แบบนี้ต้องเป็นโอกาสสำคัญๆ เท่านั้น ซึ่งกว่าสามปีที่เรียนมาด้วยกัน ทะเลดาวคิดว่าตัวเองเคยเห็นแบบนี้บ่อยครั้งได้ “อีกนิดเดี๋ยวก็จะได้เจอกันแล้ว เจ้าชอย่าปอดแหกไปหน่อยเลยน่า พี่เม่นอาจจะนั่งๆ ไม่ค่อยยิ้ม ไม่ค่อยอะไรกับใคร แต่ที่จริงแล้วเขาใจดีมากนะ ถ้าเขารำคาญเจ้าช...เขาไม่ตกลงมากินข้าวทั้งๆ ที่รู้ว่าเจ้าชจะมาด้วยหรอก”

“พี่เม่นรู้ด้วยหรือ” เจ้าชาคืนเดิน ดวงตาเป็นประกายเล็กๆ ก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้า

“คราวนี้จะเข้าไปด้วยกันได้ยัง”

“ก็...” เจ้าชาก็อึก ก้มลงจับปลายผมตัวเองมาฉวนพันนิ้วมือแก้เขิน “พอคิดว่าจะต้องเจอจริงๆ เจ้าชาก็ทำตัวไม่ถูกนี่นา”

แม้ปากจะว่าอย่างนั้น แต่พอรู้ว่าเหนือสมุทรเต็มใจจะให้หล่อนนั่งร่วมโต๊ะดินเนอร์กับคนในครอบครัว เจ้าชาก็หมุนตัวเดินกลับไปทางเก่าๆ ยึกไม่ถึงว่าจะชนกับใครบางคนเข้าอย่างจัง

“อู๊ย!” เจ้าชาคูทาน เกือบจะล้มหงายหลัง แต่นับว่ายังเคราะห์ดีที่

อีกฝ่ายรวมกายเอาไว้ได้ แล้วพอเห็นใบหน้าเรียบนิ่งของเหนือสมุทรปรากฏ
ใกล้ๆ เจ้าชาก็ถึงกับหน้าแดงเรื่อ กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่อยากเชื่อเลยว่า
เขาจะอยู่ตรงนี้

“ระวังหน่อยลึ”

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ” เจ้าขาบอกละล่ำละลัก รีบถอยออกมาก้มหน้ามอง
พื้น เพราะไม่รู้เลยว่าเหนือสมุทรเดินออกมาจากร้านตั้งแต่เมื่อไร แล้วเขาจะ
ได้ยินคำพูดของหล่อนก่อนหน้านี้ไหม

โธ่เอ๊ย...หากเขาได้ยินจริงๆ จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนได้อีกละเจ้าขา

“พี่เม่นมานานแล้วเหอะคะ” ทะเลดาวรู้ว่าเพื่อนเริ่มทำตัวไม่ถูกเลย
ช่วยเปลี่ยนหัวข้อสนทนา หล่อนเองก็มัวแต่คุยจนไม่ทันสังเกตการมาของ
อีกฝ่ายเช่นกัน “นี่กว่าพี่เม่นยังไม่เสร็จงานเสียอีก”

“นานๆ เราจะกลับบ้านสักครั้ง พี่จะเห็นงานสำคัญกว่าได้ยังไง”
ชายหนุ่มเคลียร์งานเสร็จได้พักใหญ่ๆ และมานั่งรออยู่ที่ร้านประมาณสิบนาที
ได้ “ว่าแต่ปลาตากกับเพื่อนทำไมไม่เข้าไป พี่เห็นยืนคุยอะไรกันอยู่ตรงนี้
นานแล้ว มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ”

ประโยคสุดท้ายเขาหันมามองคนตรงหน้า เจ้าขาเลยอดใจเต้น
โครมครามไม่ได้ เพราะไม่บ่อยนักที่เขาจะทำเหมือนหวังใยหล่อนแบบนี้

สติ...สติ...หล่อนพยายามเตือนตัวเองด้วยการหลุบตาลง ที่จริงแล้ว
เขาก็แค่ถามตามมารยาทเท่านั้นเอง ไม่น่าเชื่อเลยว่าเววดาเขาจะมีพลัง
ทำลายล้างสูงขนาดนี้ มองแค่ไม่กี่วินาที หัวใจก็เหมือนจะละลายหายไปจาก
เนื้อตัว

“มะ...ไม่มีค่ะ”

“งั้นเราก้เข้าไปกันเลยดีกว่าไหม”

เจ้าขาพยักหน้าหงึกๆ เหนือสมุทรจึงมองไปทางน้องสาวที่ดูจะอารมณ์
ดีเป็นพิเศษ แล้วผายมือเชิญทั้งคู่ไปข้างในด้วยกัน

บริเวณทิศตะวันตกของรีสอร์ทมีลักษณะเป็นแหลมยื่นออกไปในทะเล ร้านอาหารที่อยู่บนเนินใกล้ๆ กันจึงถูกออกแบบให้เป็นลานไม้กว้างๆ และมีโต๊ะสำหรับให้บริการเพียงยี่สิบโต๊ะเท่านั้น ส่วนใหญ่จะเต็มทุกวัน ลูกค้าที่ต้องการมารับประทานอาหารพร้อมกับชมวิวในมุมนี้จึงต้องจองล่วงหน้า นอกจากนี้ยังมีซุ้มพิเศษสำหรับลูกค้าที่ชอบความเป็นส่วนตัว แยกขึ้นไปเหนือลานกว้างอีกสองซุ้ม ซึ่งหนึ่งในนั้นเหนือสมุทรจงเอาไว้อ่อนรับน้องสาวกับเพื่อน

เมื่อก้าวขึ้นบันไดมาถึงซุ้มศาลาประดับม่านสีขาวยังบน เจ้าชาก็ต้องตะลึงกับทัศนียภาพอันแสนสวยงามของชายฝั่งทะเลเบื้องล่าง เพราะนอกจากมองเห็นคลื่นกระทบหาดทรายขาวชัดกว่าลานกว้างด้านล่างแล้วยังปราศจากเสียงรบกวนจากลูกค้าโต๊ะอื่น

“ถ้ามาก่อนพระอาทิตย์ตกก็จะได้เห็นวิวดวงแบบ”

เหนือสมุทรแนะนำพาลางผายมือไปยังเบาะรองนั่ง ทะเลดาวจึงชวนเพื่อนไปด้วยกัน โดยหล่อนชิงเลือกนั่งเบาะด้านซ้ายเพื่อให้เจ้าขาได้นั่งเบาะตรงกลาง เบาะสุดท้ายทางขวาจึงตกเป็นของเหนือสมุทรไปโดยปริยาย

ไม่นานเชื้อ...ลมทะเลจะพัดเอากลิ่นหอมสะอาดจากกายคนตัวโตที่เพิ่งนั่งลงหมาดๆ มากกระทบปลายจมูก

เจ้าขาอดอยากรู้ไม่ได้ว่าเหนือสมุทรใช้น้ำหอมยี่ห้ออะไร ถึงได้เขี้ยววนใจเพียงนี้ หรือแท้จริงแล้วเป็นตัวเขาเองที่มีเสน่ห์ แต่ครั้นเขาหันหน้ามาทรากรับรู้ว่าถูกแอบมอง เจ้าขากรีบหลบตาจุก

“น่าเสียดายเหมือนกันนะคะ เจ้าขามาช้าไปหน่อยเลยไม่ทันเห็นวิวพระอาทิตย์ตก” หล่อนแฉโฉมเบื้องความสนใจของเขา เพราะเกรงถูกจับได้ว่าแอบคิดอะไรไปไกลเกินเอื้อม

“พรุ่งนี้ค่อยมาด้วยกันใหม่ก็ได้ เนอะพี่เม่นเนอะ” ทะเลดาวมิวายช่วยเปิดทางให้เพื่อน เจ้าขาจึงหน้าตาดีใจ อดไม่ได้ที่จะแอบหยิกขาทะเลดาวเบาๆ เป็นการตักเตือนที่ออกตัวแรงเกิน “โอ๊ย!”

“เป็นอะไร” เหนือสมุทรเห็นน้องสาวสะดุ้งก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“เอ่อ...เห็นบิกันนะคะ” ทะเลดาวหัวเราะแห้งๆ อดไม่ได้ที่จะแอบมอง คาดโทษเพื่อนตอนชายหนุ่มเปลือย หล่อนหรือก็อุตส่าห์อยากช่วยเป็นแม่สื่อแท้ๆ ยังมาทำร้ายร่างกายกันอีก

ทันใดนั้น บริกรสองคนช่วยกันยกสำรับอาหารขึ้นบันไดมาที่ซุ้มสองสาวจึงหันไปมอง

“พี่เม่นสั่งเธอคะ” ทะเลดาวแปลกใจนิดๆ เพราะก่อนหน้านี้เหนื่อสมุทรมีงานต้องสะสางที่สำนักงาน แต่เอาเข้าจริงเจ้าของรีสอร์ทอย่างเขาจะให้เลขาฯ ช่วยจัดการล่วงหน้าก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร

“ปลาตากับเพื่อนจะได้ไม่ต้องรอนาน”

เจ้าขอมยิ้ม รู้สึบดีที่มีหล่อนอยู่ในความหวังดีนั้นด้วย

“ส่วนใหญ่จะเป็นเมนูแนะนำของทางร้าน ถ้าอยากเพิ่มเติมอะไรก็สั่งได้เลยนะ” เหนื่อสมุทรหันมาคุยกับเจ้าขาด้วย คนตัวเล็กที่ไม่ค่อยมีโอกาสได้เจอเขาบ่อยๆ จึงยิ่งใจเต้นโครมคราม แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าเขาแค่ทำหน้าที่ ‘เจ้าบ้าน’ ที่ดีก็ตาม

“พี่เม่นรับปากแล้วว่าจะเป็นเจ้ามือ” ทะเลดาวช่วยเสริม เป็นเวลาเดียวกับที่อาหารหน้าตาน่ารับประทานห้าอย่างถูกเสิร์ฟลงบนโต๊ะเสร็จเรียบร้อย เจ้าขาจึงลองมองดูคราวๆ

“แค่นี้ก็น่าจะกินไม่หมดแล้ว ขอขอบคุณ...เอ่อ...พี่เม่นด้วยนะคะ”

หล่อนหลุบตาลงมองโต๊ะยามเรียกชื่อเขา อดคิดไม่ได้ว่าที่จริงไม่จำเป็นต้องกินอะไรสักคำ หล่อนก็อิมจนสุขสันต์ แต่เมื่อทุกคนหยิบช้อนเพื่อเริ่มลงมือรับประทาน เจ้าขาก็ไม่อยากให้เห็นือสมุทรสงสัย หญิงสาวค่อยๆ ตักต้มยำกุ้งน้ำข้นในหม้อไฟมาใส่ถ้วยใบเล็กเพราะโปรดปรานกุ้งที่สุด ทว่าจู่ๆ ก็ต้องตกใจเพราะเสียงอุทานของทะเลดาว

“อู๊ย!”

เจ้าขาหันไปมองอย่างไม่คิดไม่ฝัน แปลกใจที่เห็นอีกฝ่ายหน้าบิตเบี้ยว

เหยเก

“เห็นบกินอีกหรือไง”

เสียงเรียบๆ ของเหนือสมุทรรำเอาคนแก๊งเห็นบกินเมื่อครู่หน้าเหลือ
ไปนิดหน่อย แต่เจ้าขาแน่ใจว่าไม่ใช่ เพราะครั้งนี้หล่อนไม่ได้หยิกเพื่อนเลย

“เป็นอะไรหรือเปล่าปลาดาว”

“เหมือนเมนส์จะมาเลย” ทะเลดาวเข้ามากระซิบ ก่อนจะหันไปหา
พี่ชายที่นั่งอยู่ตรงข้าม “ปลาดาวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ พี่เม่นกับเจ้าขา
กินกันก่อนได้เลย”

“เจ้าขาไปเป็นเพื่อนไหม” คนหวังดีอาสา “เพื่อว่ามาจริงๆ จะได้ช่วย
หาฝ้ายันต์กันโลहितให้”

“ไม่ต้องๆ ปลาดาวพามาในกระเป๋” ทะเลดาวปฏิเสธพลางหันไปหา
พี่ชายอีกครั้ง “ฝากเจ้าขาด้วยนะคะ เต๋ยวปลาดาวมา”

เหนือสมุทรรำกหน้าน้อยๆ ผิดกับเจ้าขาที่มองตามหลังเพื่อนลง
บันไดไปอย่างทำตัวไม่ถูก เพราะไม่คิดว่าจู่ๆ จะต้องอยู่กับชายหนุ่มตาม
ลำพังแบบนี้ แต่เอาเข้าจริงก็เริ่มคล้อยคล้ายคลิบคลาว่าทะเลดาวเพิ่งบ่น
ปวดท้องประจำเดือนไปตอนช่วงสอบ เป็นไปไม่ได้แน่ที่จะมีประจำเดือนอีก
แล้วกันสิ! แม่สื่อตัวดีเล่นหล่อนเข้าแล้วไงละ

“ไม่กินเหรอครับ”

เสียงเรียบๆ ของชายในฝันตึงสติเจ้าขาให้หวนกลับคืนมาอีกครั้ง แต่
ถึงอย่างนั้นก็ยังประหม่าจนไม่รู้จะตอบอะไรได้มากกว่ายิ้มแห้ง แล้วก็มลง
รับประทานอาหารคำต่อ

กว่าหนึ่งนาที่ที่ผ่านพ้นไปทำให้เจ้าขาเริ่มเกร็งเหลือเกิน ปรกติแล้ว
หล่อนมักเป็นฝ่ายชวนเพื่อนคุยเสมอ และไม่ชอบบรรยากาศเงียบๆ แบบนี้
เลย แต่ครั้นจะชวนเขาคุยก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร แล้วหล่อนก็ไม่อยากให้
เขารู้สึกอึดอัดเวลาอยู่กับตามลำพังด้วย

“อาหารถูกปากไหมครับ”

จู่ๆ ชายในฝันก็ชวนคุยเสียอย่างนั้น เจ้าขาเลยอดยิ้มน้อยๆ ไม่ได้ “ค่ะ” หล่อนหลุบตามองกับข้าวมากมายบนโต๊ะ ที่จริงแล้วตั้งแต่มีเขานั่งกินอยู่ข้างๆ ลิ่นของหล่อนก็แทบไม่รับรู้รสชาติอะไรเลยสักนิด เพราะประสาทสัมผัสทั้งหมดไหลไปหลอมรวมอยู่แต่เรื่องของเขา “ปรกติพี่เม่นมา กินข้าวที่นี้บ่อยไหมคะ”

“ส่วนใหญ่จะกินที่สำนักงานหรือไม่กี่ที่บ้านมากกว่า แต่ถ้าปลาดาว กลับมา เขาก็ชอบชวนมาที่นี้ประจำ”

เจ้าขาพยักหน้าหงึกๆ พอลงรู้ว่าเหนือสมุทรรักน้องสาวมาก อาจเพราะ ทะเลดาวเสียบุพการีไปตั้งแต่ยังอายุน้อยๆ พี่ชายคนนี้ก็เลยกลายเป็น ทุกสิ่งทุกอย่าง กว่าสามปีที่เรียนอยู่สาขาวิชาเดียวกัน เจ้าขาก็เลยมักได้ยิน ทะเลดาวชมพี่ชายให้ฟังบ่อยๆ

“ว่าแต่เราฝึกงานที่ไหน”

“ริสอร์ตแถวๆ ชานเมืองค่ะ ไม่ไกลจากมหา’ลัยเท่าไร”

“ที่เดียวกับปลาดาว?” เหนือสมุทรเลิกคิ้ว ก่อนจะเห็นหล่อนพยักหน้า น้อยๆ “ที่จริงที่นี้มีเด็กฝึกงานมาจากกรุงเทพฯ ทุกปี เธอกับปลาดาวน่าจะ เลือกว่าที่นี้”

หัวใจของเจ้าขาพองโต แก้มสีแดงเรื่อเมื่อรู้สึกเหมือนเขาชวนให้มา อยู่ใกล้ๆ

ใจเย็นไว้ก่อนเจ้าขา...เขาไม่ได้ชวนหล่อนจริงๆ เสียหน่อย แต่ก็แค่อยากให้ทะเลดาวมาอยู่ใกล้หูใกล้ตาต่างหาก หล่อนเองก็รู้อยู่เต็มอกไม่ใช่ หรือว่าช่วงนี้เพื่อนสาวคนสวยกำลังถูกลูกชายผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นคุกคาม

“พี่เม่นคงเป็นห่วงปลาดาว”

“ใช่” เขาพยักหน้าน้อยๆ ราวกับจะตอกย้ำว่าหล่อนเข้าใจไม่ผิด “ฉัน มีน้องสาวคนเดียว ยังไงก็ต้องห่วงอยู่แล้ว เธอก็น่าจะรู้...ปลาดาวมีอะไรไม่ ค่อยบอกคนทางบ้าน ถ้าคนรู้จักฉันไม่บังเอิญเห็นนายริทไปตอแยปลาดาว ที่คอนโด ฉันก็คงไม่รู้เรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ”

“ปลาตาวก็แค่คิดว่าดูแลตัวเองได้ เพราะช่วงที่เกิดเรื่อง เจ้าขาาก็ไปนอนเป็นเพื่อนที่คอนโดคะ” หญิงสาวไม่ยากให้เขาทุกขี้ใจมากนัก “พี่เม่นไม่ต้องห่วงหรอกนะคะ บ้านเจ้าขาเป็นค่ายมวย ถ้าใครมารังแกปลาตาวนะ เจ้าขาจะปกป้องให้เอง”

หญิงสาวเสนอตัวพลางยกกำปั้นขึ้นอย่างมุ่งมั่น แต่พอเห็นเหนือสมุทรมองด้วยสีหน้าหนึ่งๆ ความเก๋อเขินก็ทำเอาเจ้าขาหัวเราะกลบเกลื่อน

“ไม่ขำเนอะ” คนตัวเล็กค่อยๆ เอามือลงมาวางบนตัก ดวงตากลมโต มีประกายไหววูบอย่างอ้ายๆ ที่เปลือท่าอะไรเป็นๆ ลงไป

“ขอบใจนะ”

เจ้าขาหันกลับไปมองอย่างไม่อยากเชื่อหู ไม่แน่ใจว่าอุปาทานไปเองหรือไม่ ถึงได้รู้สึกกราวกับแววตาเขากำลังยิ้มน้อยๆ ทั้งๆ ที่ริมฝีปากไม่ได้ยิ้มด้วย

“ปลาตาวโชคดีมากที่มีเพื่อนน่ารักๆ อย่างเธอ”

น่ารักหรือ... หัวใจดวงน้อยๆ คล้ายจะลอยละล่องไปไกล หรือบางทีอาจจะไม่ไกลเท่าไร เพราะมันลอยไปอยู่ในมือเขาตัวเอง

“กินข้าวเถอะ ปล่อยให้โกรทลมทะเลนานๆ เต็มใจไม่ร่อย” เหนือสมุทรชักชวนพลางตักกับข้าวอีกครั้ง เจ้าขาพยักหน้าหงึกๆ และไม่รอช้าที่จะลงมือรับประทานด้วยกัน

บิดาของหล่อนชอบพูดบ่อยๆ ว่าภรรยาที่ดีควรจะเป็นช้างเท้าหลัง... เพราะฉะนั้นสามีในอนาคตคว่ำอย่างไร เจ้าขาที่ว่าอย่างนั้นแหละ!

๕

แม่สื่อแม่ชัก...ระวังจะติดกับดัก (กามเทพ?) เสียเอง

เดินคนเดียวเธอเหงาหรือเปล่า...
มีใครคอยปลุกตอนเช้า ด้วยการบอกรักบ้างไหม...
ฝากคำกุดในดื่อก่อนนอน พิมพ์เป็นข้อความไว้...
แบบนี้มีใครทำให้หรือยัง^๓

เสียงคลื่นกระทบฝั่งดังคลอเคล้ามากับเสียงดนตรีอะคูสติคในร้าน
ท่ามกลางหมู่ดาวนับร้อยพันที่ส่องสว่างบนฟ้ากว้าง เจ้าขาแทบไม่คิดฝันเลย
ว่าจะได้มานั่งดินเนอร์กับเหนือสมุทรตามลำพังแบบนี้ ความสุขที่เอ่อล้น
ทำให้หล่อนกินอะไรได้น้อยกว่าเคย ในที่สุดเขาจึงอดตั้งข้อสังเกตไม่ได้

“ไหนว่าถูกปาก ทำไม่กินน้อย”

“เอ่อ...” เจ้าขาอีกอັก เม้มปากเล็กน้อยพลางหลบตาลงมองกับข้าว
หน้าตาน่ารับประทานบนโต๊ะที่ยูบลงไปไม่เท่าไร เพราะมีเขากินอยู่คนเดียว

^๓ เพลง “จีบ...(May I?)” ศิลปิน : แหนม รณเดช วงศาโรจน์

แต่ครั้นจะบอกตรงๆ ว่าอ้อมอกอ้อมใจที่ได้มากินข้าวกับชายในฝันก็เกรงเขา จะเห็นว่าหล่อนมีหน้าอยู่กลางหน้าผาก ทั้งที่ความจริงแล้วก็ไม่มีเสียหน่อย อย่างน้อยๆ หล่อนก็มีความรู้สึกแบบนั้นต่อเขาแค่คนเดียว

“เจ้าขา กินขนมมาบ้างแล้ว เลยไม่ค่อยหิวนะค่ะ”

เหนือสมุทรไม่ได้ว่าอะไร ก่อนจะก้มลงมองนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลา เกือบสองทุ่ม

“ทำไมปลาดาวยังไม่กลับมาอีก” เขาขมวดคิ้วน้อยๆ แปลกใจที่ น้องสาวหายไปเข้าห้องน้ำนาน ทั้งที่ความจริงแล้วก็ไม่น่าจะใช้เวลามากขนาดนี้

“นั่นสิคะ” เจ้าขาเองก็ไม่คิดว่าเพื่อนจะทิ้งหล่อนเอาไว้กับพี่ชายนานขนาดนี้เหมือนกัน “เดี๋ยวเจ้าขาไปตามให้ค่ะ”

สาวน้อยไม่ยอมให้ว่าที่สามีลำบาก ทั้งยังคิดว่าเขาเองก็คงไม่เหมาะ จะเข้าไปในห้องน้ำหญิงด้วย แต่ความรีบทำให้ไม่ทันระวัง ลูกพรอดขึ้นชน กับเสาซุ้มที่นั่งอย่างแรง

โป๊ก!

“โธ้ย!” เจ้าขาขมื่อขึ้นกุมศีรษะ ขณะที่ชายหนุ่มเบิกตากว้าง ไม่คิด ไม่ฝันว่าจู่ๆ หล่อนจะเอาหัวตัวเองไปโหม่งเสาแบบนั้น

“เป็นอะไรมากหรือเปล่า” เหนือสมุทรลุกตามไปยืนข้างๆ ทว่าคนเจ็บ กลับยังก้มหน้างูดเพราะอยากเอาبيبคลุมศีรษะจริงๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ” หล่อนคลำแผลบ้อยๆ สัมผัสได้ว่าไม่มีเลือดออกก็ คิดว่าอีกเดี๋ยวคงหายเจ็บ

“มาให้ฉันดูหน่อย”

เสียงเรียบๆ นั้นทำเอาเจ้าขาตะลึง อยากคิดว่าตัวเองหูผาด แต่ครั้น เสงยหน้าขึ้นเห็นเขามองสำรวจอยู่จริงๆ หล่อนก็รู้สึกเหมือนต้องมนตร์สะกด ยิ่งเขายกมือขึ้นปิดบอยผมหน้าม้าของหล่อนไปด้านข้างเพื่อจะได้มองแผล ชัดๆ หญิงสาวยิ่งรู้สึกได้ถึงกระแสไฟบางอย่างจากปลายนิ้วมือเขาที่แผ่ฉู

แต่ะโดนหน้าผาก หัวใจเต้นโครมครามจนอดกลัวไม่ได้ว่าเขาจะได้ยินเสียงมันเข้า

นี่เขาอายุสามสิบเจ็ดแล้วจริงๆ หรือ...

เจ้าขาสีมความเจ็บปวดไปชั่วขณะ เพราะเป็นครั้งแรกเลยที่หล่อนมีโอกาสได้มองเห็นอสมุทฺรในระยะใกล้แบบนี้ เขาหล่อสามร้อยหกสิบองศาจริงๆ ไม่ว่าจะมองไปมุมไหนของใบหน้าก็แทบหาข้อบกพร่องไม่พบ

หรือจะจริงอย่างที่พี่ตูน บอดี้สแลมกล่าวไว้ ‘ความรักทำให้คนตาบอด’ หล่อนถึงมองไม่เห็นริ้วรอยของเขาเลยสักนิด ทั้งๆ ที่อายุขนาดนี้แล้วน่าจะต้องมีบ้างตามวัย

“ดีที่ไม่หวัแตก” เห็นอสมุทฺรถอนหายใจน้อยๆ คนกำลังแอบชื่นชมเขาอยู่ในใจจึงค่อยๆ ถอนตัวเองออกจากห้วงคำนึง “เจ็บมากไหม”

เจ้าขาส่ายหน้า ไม่คิดว่าตัวเองจะกลายเป็นคนพูดน้อยได้ขนาดนี้เลยเหมือนกัน และมันเป็นจังหวะเดียวกับที่โทรศัพท์มือถือของชายหนุ่มดังขึ้น

เห็นอสมุทฺรก้าวไปหยิบอุปกรณ์สื่อสารขึ้นมาจากโต๊ะกินข้าว เมื่อเห็นเป็นชื่อน้องสาวก็ไม่ลังเลที่จะรับสาย

“อยู่ไหน ปลาดาว”

ไต่ขึ้นชื่อมัน เจ้าขาถือไม่ได้ที่จะรอฟังอย่างจดจ่อเช่นกัน แต่แม้ว่าหล่อนจะยืนอยู่ไม่ไกลจากคนตัวโตนัก แต่เสียงเพลงในร้านก็กลบเสียงคนในสายที่น่าจะพอเล็ดลอดออกมาจนสิ้น

“ขึ้นหรือ เป็นอะไรมากหรือเปล่า” ชายหนุ่มผูกคิ้วนึ่วหน้า เจ้าขaleyพลอยจินตนาการไปว่ามีเหตุไม่คาดฝันเกิดกับทะเลดาว “ได้ ปลาดาวพักผ่อนละกัน”

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ” เจ้าขาเปิดฉากถามทันทีที่เห็นเขาวางสาย

“ปลาดาวกลับบ้านแล้ว บอกว่ามามาก แถมยังปวดท้องตึงๆ ก็เลยอยากกินยานอนพักมากกว่า”

เป็นประโยคที่ทำให้เอาเจ้าขาเหวอ คิดว่าทะเลดาวตั้งใจเปิดโอกาสให้

หล่อนอยู่กับชายในฝันตามลำพังแค่ช่วงเวลาสั้นๆ เสียอีก ที่ไหนได้... เล่นใหญ่เกินเบอร์!

“แล้วอาหารพวกนี้ล่ะคะ น่าเสียดายแย่” เจ้าขามองไปยังกับข้าวบนโต๊ะ แน่ใจว่าเพื่อนคงไม่กลับมากินแล้ว

“เดี๋ยวให้คนห่อไปส่งที่บ้าน เพื่อปลาดาวหิวตึกๆ จะได้ลุกมากิน”

ไม่น่าเชื่อ...เจ้าของริสอร์ทระดับห้าดาวอย่างเขาจะห่อกับข้าวที่เหลือกลับไปกินที่บ้านด้วย ประหยัดคอดออมขนาดนี้ เขาต้องสอนลูกให้เป็นคนรู้จักค่าของเงินได้ดีแน่ๆ แล้วเขาก็คงไม่มีทางกินทิ้งกินขว้างกับข้าวที่ศรีภรรยาทำด้วย ไม่เสียแรงเลยที่หล่อนหมายตาไว้เป็นสามีในอนาคต

“ว่าแต่เธอจะกินต่ออีกหรือเปล่า ปลาดาวฝากให้ฉันอยู่เป็นเพื่อนเธอแล้วก็ไปส่งเธอด้วย”

“พี่เม่นอิมหรือยังล่ะคะ”

ที่จริงหล่อนอยากอยู่กับเขานานๆ แต่ก็เป็นห่วงว่าทะเลดาวจะหิวมากกว่า ไม่รู้ที่บ้านมีอะไรให้กินหรือเปล่าด้วย ประเดี๋ยวสวรรค์ลงโทษให้ปวดท้องขึ้นมาจริงๆ ว่าที่สามีของหล่อนก็คงมีเวรต้องเดือดเนื้อร้อนใจเป็นห่วงน้องสาวอีก

ใช้ว่าเจ้าขาจะเป็นห่วงผู้ชายมากกว่าหรอกนะ สาเหตุหลักๆ มันก็เริ่มมาจากเป็นห่วงเพื่อนต่างหาก

“ถ้าพี่เม่นอิมแล้ว เรากลับกันแล้วก็ได้ละ เจ้าขาจะได้ไปอยู่เป็นเพื่อนปลาดาวด้วย” สาบานว่านั่นก็ไม่ได้มีเจตนาสร้างภาพเป็นคนดีต่อหน้าสามีในอนาคตเลยสักนิด แต่ถ้าเหนือสมุทรรจะเห็นหล่อนเป็นคนดีก็ถือเป็นผลพลอยได้ของการทำความดีล้วนๆ

เหนือสมุทรรพยักหน้าเล็กน้อย เจ้าขาจึงไม่รอช้าที่จะตามเขาลงบันไดเล็กๆ ไปยังลานกว้างด้านล่าง

“เดี๋ยวให้คนห่อกับข้าวที่เหลือไปส่งที่บ้านฉันด้วยนะ”

เขาแหวะสั่งบริกรหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนดูแลความเรียบร้อยอยู่ในบริเวณ

ใกล้ๆ อีกฝ่ายจึงพยักหน้ารับคำ

“ได้ครับ คุณเม่น”

เหนือสมุทรหันมามองสาวน้อยอีกครั้ง พยักหน้าชวนให้ตามออกไปที่รถด้วยกัน โดยไม่รู้ลึกลับคิดว่าคนตัวบางที่กำลังเดินตามหลังกำลังยิ้มชื่นใจไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นใช้นิ้วฟันปลายผมเล่นขณะก้าวเท้าตาม เพราะไม่คิดเลยด้วยซ้ำว่าจะมีโอกาสได้นั่งรถของชายในฝันแบบนี้

ถัดมาจากแหลมชมทะเลทางทิศตะวันออกไม่กี่กิโลกันนัก มีบ้านสองชั้นที่ปลูกสร้างและตกแต่งสวนเป็นสไตล์บาฮิสซันตัวอยู่หลังร่มเงาไม้ใหญ่ใกล้ๆ ริมหาด ทะเลดาวนอนเอนกายพิงหมอนหนุนอยู่บนเตียงเบดริมระเบียบชั้นสองของห้องนอนส่วนตัว ซึ่งลมทะเลที่พัดมาจากชายฝั่งทำให้ปราศจากยุงหรือแมลงต่างๆ ราวทวน

ความที่ไม่รู้จะทำอะไร เพราะเพิ่งจัดฉากให้เพื่อนรักได้มีโอกาสสานสัมพันธ์กับหนุ่มในฝันสำเร็จ หล่อเลี้ยงได้แต่หยิบสมาร์ตโฟนมาอ่านข่าวคราวบนหน้าเฟซบุ๊กไปพลางๆ ตามประสาวัยรุ่นที่มักหมดเวลาไปกับสังคมออนไลน์ มีอีกข้างหนึ่งหยิบคุกกี้ชิ้นเล็กๆ กินแทนอาหารค่ำ และฟังเสียงคลื่นกระทบฝั่งไปด้วยเพลินๆ

ครั้นเลื่อนนิ้วพืดมาเจอโพสต์ล่าสุดของกูมริกาที่ถ่ายคู่กับบิดามารดา และหม่อมหลวงนพจุฑ ทะเลดาวก็อดยิ้มน้อยๆ ให้แก่ความน่ารักของทารกไม่ได้

แม้จะเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่วังคุณบิดินทร์ได้ไม่นานเท่าไร แต่หล่อนก็มีโอกาสได้ช่วยเหลือลูกของกูมริกากับคุณชายบ่อยๆ จนเกิดเป็นความเอ็นดูและจำได้ว่ากูมริกาเคยบอกจะพาลูกไปให้ตากับยายรับขวัญวันนี้

คิดถึงคุณรุจจิ่งเลยคะพี่มด คุณตาคุณยายก็น่ารักมาก

หญิงสาวพิมพ์คอมเมนต์ลงข้างใต้ภาพ ก่อนจะนึกครึ้มกอดเลื่อนดูภาพอื่นๆ ในอัลบั้มเดียวกันไปเรื่อยๆ เพราะเห็นคนมีความสุขแล้วก็พลอย

ยินดีไปด้วย แต่แล้วอารมณ์ดีๆ ของหล่อนก็ต้องชะงัก เมื่อเลื่อนไปเจอภาพเซตซลอุ้มหม่อมหลวงนพรุจไว้ในอ้อมแขน

ให้ตายสิ! อุตส่าห์กลับบ้านมาต่างจังหวัดแล้วแท้ๆ ทำไมหมอนี้ถึงยังตามหลอกหลอนอยู่อีก

ทะเลดาวรีบกดเลื่อนผ่านไป ทว่ากลับยังเป็นภาพอีกฝ่ายกับหลานชายตัวน้อยหยอกล้อเล่นกันอย่างต่อเนื่อง แล้วที่พิกกว่านั้นอีกคือหล่อนเลื่อนไปเจอคลิปวิดีโอ

‘มองกล้อง ถ่ายรูปกับลุงหมึกก่อนเร็ว’ เสียงชายหนุ่มวัยสามสิบกว่าๆ ที่กำลังอุ้มเด็กเล็ดลอดออกมาจากลำโพงมือถือ เพราะวิดีโอบนเฟซบุ๊กของหล่อนไม่ได้ตั้งค่าระงับการเล่นแบบอัตโนมัติ ‘เดี่ยวลุงหมึกก็ต้องเดินทางไกลแล้ว สงสัยจะไม่ได้เจอคุณรุจอีกนาน มาถ่ายรูปเป็นที่ระลึกให้ลุงหมึกชื่นใจหน่อยนะครับ มามะ’

‘นี่มดถ่ายวิดีโออะไรคะ...’

‘อ้าว!’ เซตซลตกใจนิดๆ พลังมองมาทางกล้อง ‘แล้วทำไมไม่บอกแต่แรก แหม...อยากแอบถ่ายอิริยาบถคนหล่อละซี’

“อื...” ทะเลดาวถึงกับร้องอุทานพลงปิดแอบๆ ลงทันที

ผู้ชายอะไรมันหน้ามันไหนกตลตลอดเวลา ต่อให้เขาหล่อจริงๆ เพราะบิดามารดาหน้าตาดีมากเป็นทุน แต่เรื่องแบบนี้ก็ควรจะให้คนอื่นเป็นฝ่ายชมไม่ใช่หรือไง

เมื่อครู่ได้ยินเขาพูดกับหลานชายแว่วๆ ว่าจะต้องเดินทางไกล ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไปไหน แต่ถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้เดินทางไปอยู่ดาวอังคารเลยแล้วกัน กลับไปอยู่วังคุณาบดีนทร์เมื่อไร หล่อนจะได้ไม่ต้องบังเอิญเจอเขามาเยี่ยมหลานให้เสียสุขภาพจิตอีก

ทะเลดาววางสมาร์ตโฟนลงบนโต๊ะ หมายถึงหุบคูก็กี่มากินต่อแก้เซ็ง ทว่ากลับได้ยินเสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาทางหน้าบ้าน คนตัวบางลูกลงไปชะโงกดูที่ริมระเบียง ก่อนจะเห็นภาพพรถจี๊ปสีขาวที่คุ้นเคยอย่างดีกำลังชะลอ

จอตหน้ารั้ว

“รถพี่เม่นนี่...” หญิงสาวพูดกับตัวเองเบาๆ พลังขมวดคิ้ว ไม่คิดว่าเหนือสมุทรจะกลับมาเร็วแบบนี้ ทั้งที่เพิ่งวางสายจากหล่อนไม่นาน แต่เมื่อเห็นเจ้าขานั่งอยู่เบาะข้างๆ กามเทพสาวจึงไม่รอช้าที่จะลงไปห้องโถงของบ้าน และมันเป็นจังหวะเดียวกับที่คนทั้งสองก้าวลงจากรถพอดี

เจ้าชายก้มโอ้หัวชายหนุ่ม ก่อนจะหลุบตาลงเล็กน้อย “ขอบคุณพี่เม่นมากนะคะสำหรับอาหารอร่อยๆ”

“ยินดีครับ”

น้ำเสียงของเหนือสมุทรราบเรียบ แต่ระยะทางที่ห่างกันเกินไปก็ทำให้ทะเลดาวไม่ได้ยินอะไรเลยสักนิด ทำได้เพียงแอบมองท่าทีคนทั้งสองต่อไปเงียบๆ แล้วเห็นเหนือสมุทรชี้ไปที่หน้าผากอีกฝ่าย

“อย่าลืมหาหาหรือหาน้ำแข็งประคบล่ะ แผลจะได้หายไวๆ”

เจ้าชายถึงกับใจพองโต ริมฝีปากอ้มเม้มเข้าหากันเล็กน้อยเพราะไม่กล้ายิ้มรับความห่วงใยตรงๆ กลัวเขามองเห็นไปถึงข้างในว่าแอบคิดฝันอะไรโกลาเอนเอื้อม หรือถ้าเขาไม่เกิดความรู้สึกของหล่อน บางทีอาจเข้าใจผิดไปเลยว่า ‘เป็นบ้า’ ที่ชนเสาแล้วยิ้มได้

“ค่ะ”

“ฉันไปก่อนนะ”

เจ้าชายพยักหน้าน้อยๆ ไม่ได้พูดอะไรในตอนที่เขาหมุนตัวกลับไปติดเครื่องยนต์อีกครั้งเพื่อถอยรถวนกลับออกไป

ทะเลดาวอดแปลกใจไม่ได้ ที่จริงแล้วพี่ชายของหล่อนน่าจะกลับเข้ามาในบ้านพร้อมกัน แต่เมื่อเห็นเจ้าชายยื่นส่งเขาอยู่นานสองนาน แล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่พลงใช้นิ้วพันปลายผมเล่นขณะกลับเข้ามาในรั้วบ้าน ความคาใจสงสัยก็ละลายหายไปหมดเพราะมันถูกแทนที่ด้วยความยินดีปรีดามากกว่า

ทะเลดาวตัดสินใจก้าวออกไปยังหน้ามุข ยืนกอดดอกกระแอมเบาๆ

ต้อนรับอีกฝ่าย

“อู๊ย!” คนเดินไม่มองทางสะดุ้ง เพิ่งสังเกตว่ากามเทพแสนคนสวย มายืนอยู่ในระยะประชิดชนิดที่หากไม่กระแอมเป็นสัญญาณเสียก่อน หล่อนอาจจะก้าวขึ้นบันไดเอาหัวไปโหม่งอีกก็เป็นได้ “ปลาดาวนะ รุ่งๆ ก็โผล่มา ไม่ให้สัมผัสให้เสีย เจ้าขาตกใจหมดเลย”

“แต่ปลาดาวว่าเจ้าขาต่างหากที่ใจลอยไปถึงไหนต่อไหน ยิ้มน้อย ยิ้มใหญ่ขนาดนี้...มีโมเมนต์ดีๆ อะไรกับพี่เม่นมา”

เป็นคำถามที่ทำเอาเจ้าขาหน้าแดงขึ้นนิดหน่อย ก่อนที่อีกฝ่ายจะ ตีตื้นนิ้วมือตังเปาะเลียนแบบคุณแม่ลูกเกิดในรายการ เดอะเฟซไทยแลนด์

“เล่าค่ะ”

“ก็ไม่มีอะไรเสียหายน้อย พี่เม่นก็แค่มาส่งตามที่ปลาดาวฝากฝัง ไม่ได้คุยอะไรกันเลยตลอดทาง แล้วเลขาฯ พี่เม่นก็โทร. มาด้วย แต่ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรเหมือนกัน”

ทะเลดาวเดาได้ไม่ยากกว่าคงเป็นเรื่องงาน

“ว่าแต่ปลาดาวเถอะ กล้าดียังไงมาทึ่งเพื่อนไว้แบบนี้” เจ้าขาถือโอกาส ซักฟอก เพราะต่อให้หล่อนมีช่วงเวลาดีๆ กับชายในฝัน แต่ก็เปลืองทำตัวเป็นๆ ไปไม่น้อยเช่นกัน

“แล้วไม่ดีหรือไง สีหน้าเจ้าขาไม่เห็นจะบอกอย่างนั้นเลย”

“ก็ไม่เชิงว่าไม่ดี แต่ปลาดาวเล่นไม่บอกล่วงหน้า เจ้าขาที่ตั้งหลัก ไม่ทันนะสิ” เจ้าขาเงยหน้าขึ้นพ้อ เพราะต่อให้ความสูงของหล่อนจะน้อยกว่า อีกฝ่ายแค่ไหนถึงทำเซนต์ิเมตอร์ แต่การยืนอยู่บนบันไดระดับต่ำกว่าก็ทำให้ ตอนนี้สูงแค่ออกเพื่อนเท่านั้น “พี่เม่นเดาใจยาก เจ้าขาไม่รู้จะชวนคุยอะไรดี ถ้ารู้ล่วงหน้าสักนิดอย่างน้อยก็ได้ลิสต์หัวข้อสนทนาสนุกๆ ไปก่อน แล้ว ถ้าเรื่องไหนเกิดไม่โอเค เจ้าขาจะได้มีเรื่องสำรองมาชวนคุยไง”

“นั่นจับผู้ชายจริงๆ หรือทำที่ลิส”

เจ้าขาเหวอ ก่อนจะเขม่นปากน้อยๆ อย่างไร้ข้อโต้แย้งในความพุ่มเท

“เป็นตัวของตัวเองนั่นแหละดีแล้ว เพราะถ้าพี่เม่นจะชอบเจ้าขาขึ้นมาจริงๆ เขาก็ควรจะชอบที่ธรรมชาติของเจ้าขาไม่ใช่หรือไง”

ชอบหรือ...แต่คิดไปล่วงหน้าว่าจะมีวันนั้น คนมีความรักก็อดใจพองโตไม่ได้

“ก็จริงเนอะ” เจ้าขายิ้มพลางเข้าไปสวมกอดอีกฝ่ายเอาไว้ “ขอบใจน้องสามีในอนาคตมากนะ”

ทะเลดาวขำ เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าระหว่างหล่อนกับเจ้าขา...ใครกันแน่ที่เล่นใหญ่กว่ากัน หรือบางทีอาจจะพอกๆ กัน ไม่อย่างนั้นคงไม่รู้ลึกลับจิตใจเวลาอยู่ด้วยกันขนาดนี้ได้

“ชัดเจนในอุดมการณ์ขนาดนี้แล้ว เอาบุญเจอห้องพี่เม่นไปเลยดีไหมล่ะคะคุณเจ้าขา”

“บ้า!” เจ้าขาผละออกมามีแขนคนย้วยเข้าให้ “ถึงเจ้าขาจะชอบพี่ชายปลาตาวขนาดไหน เจ้าขาก็ไม่คิดจะบุกเข้าไปปล้ำเขาก่อนง่าย ๆ หรือจะรอให้เจ้าขาเรียนจบมีงานมีการทำก่อนสิ ถ้าพี่เม่นใจอ่อนยอมเสียตัวขึ้นมาจริงๆ เจ้าขาจะได้มีบุญญาธิ์รับผิดชอบพี่เขาได้”

ทะเลดาวหัวเราะคิก หลงคิดว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรที่ดูเป็นกุสตรียมากกว่านี้เสียอีก แต่เอาเข้าจริงหล่อนก็รู้สึกเสียเพื่อนดีว่าแก๊งไม่ไปอย่างนั้นเอง คนอย่างเจ้าขา...ต่อให้ถูกจับไปขังไว้ในห้องกับเหนือสมุทรตามลำพังทั้งคืนก็คงมีแต่จะมุดหนีไปอยู่ใต้เตียงละสิไม่ว่า

“จ๊าๆ เอาเป็นว่าน้องสามีจะรอรำน้าขบวนชั้นหมากละกัน”

เป็นคราวที่เจ้าขาได้หัวเราะบ้าง ก่อนจะชักชวนเพื่อนซี้เข้าไปในบ้านด้วยกัน และแม้ว่าคำคินนี้ความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับชายในฝันจะไม่ได้ตีหน้าไปไกลมากนัก แต่อย่างน้อยการได้มีช่วงเวลาดีๆ ร่วมกันก็ทำให้เจ้าขามีกำลังใจที่จะแอบรักเขาต่อไปในมุมของหล่อน

ถ้าถึงเวลาที่เหมาะสม เจ้าขาคงกล้าพอจะเปิดเผยความในใจให้เขารู้แน่